

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Bartha Márta

Unitáriuș VALLÁSTAN

Tankönyv az I. osztály számára

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Bartha Márta

Unitáriuș VALLÁSTAN

Tankönyv az I. osztály számára

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARTHA, MÁRTA

Unitárius vallástan : tankönyv az I. osztály számára / Bartha Márta.

- București: Editura Didactică și Pedagogică, 2018

ISBN 978-606-31-0624-8

2

© **E.D.P. 2018.** Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii Didactice și Pedagogice, București. Orice preluare, parțială sau integrală, a textului sau a materialului grafic din această lucrare se face numai cu acordul scris al editurii.

© **Mártha Bartha**

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, S.A.

Str. Spiru Haret nr. 12, sector 1, cod 010176, București

Tel.: 021.315.38.20

Tel./fax: 021.312.28.85

e-mail: office@edituradp.ro

www.edituradp.ro

Librăria E.D.P.: Str. Gen. Berthelot, nr. 28-30

Comenzi pentru această lucrare se primesc:

- prin poștă, pe adresa editurii
- prin e-mail: comenzi@edituradp.ro
comercial@edituradp.ro
- prin telefon/fax: 021.315.73.98

Redactor: **Vörös Alpár, András Benedek**

Tehnoredactor: **Dávid Tünde, Cati-Narcizia Lupu**

Grafică și ilustrații: **Szikszai Ernő**

Coperta: **Otilia-Elena Borș**

Număr de plan: 63108/2018

Tipărit la Regia Autonomă Monitorul Oficial

Tartalom

Jelmagyarázat	4
A gyermek világa	5
Ismerkedjünk! Beszélgessünk!	5
Hol „lakik” a jó Isten?	8
Jóság, szeretet. Gondoskodás	11
Jóság, szeretet. Oltalom, biztonság	13
Isten, a világ teremtője	16
Beszélgessünk Istennel!	18
Vigyázz rám! Vigyázok magamra	21
Családom. Testvéreim	23
Ézsau és Jákob története	26
Jézus születése	28
Napkeleti bölcsek	30
Karácsony	32
Hogyan is kellene szeretni?	34
Szeretet a családban	34
Kain és Ábel története	38
Szeresd felebarátodat, mint magadat!	41
A szeretet élet	43
Noé bárkája	45
Húsvét	47
Anyák napja	49
Isten gondviselése	52
Ábrahám elhívása	52
Ábrahám bizalma	54
Jákob bujdosása	56
József és testvérei	59
József Egyiptomban	62
A testvérek egyiptomi útjai	65
A gondviselő Isten	68
Szöveggyűjtemény	71

Jelmagyarázat

Közös tevékenység – Beszélgessünk!

Meséld el!

Játsszuk el!

Rajzold le!

Színezd ki!

Kösd össze! – Húzd alá!

Karikázd be!

Vitassuk meg!

Számold meg!

Írd le!

Tanuld meg!

Vágd ki és ragaszd be!

Jegyezd meg!

Olvasmány

A GYERMEK VILÁGA

Ismerkedjünk! Beszélgessünk!

Hervay Gizella: *Nap mese* (71. oldalon)

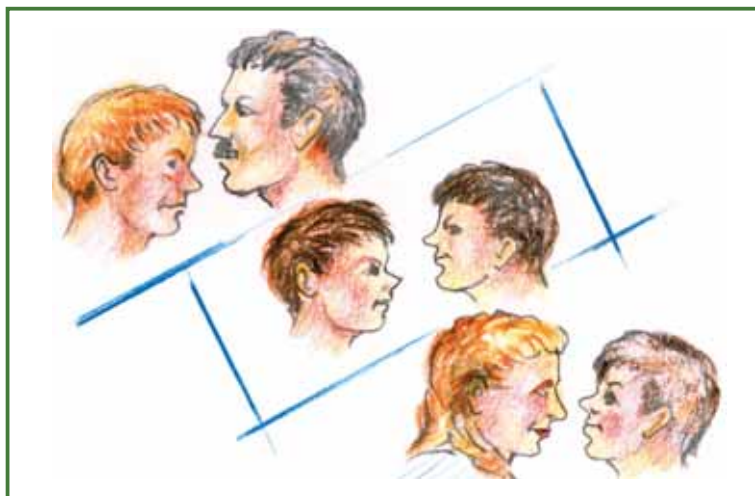
Játsszuk el párban! Hogyan ismerkedtek meg a „gyermek napok”, akiket Kobak rajzolt?

Ismerkedjünk! Játsszunk együtt!

Kikkel szoktunk beszélgetni?

Játsszátok el, hogyan köszönnek egymásnak a fenti rajzon látható személyek!

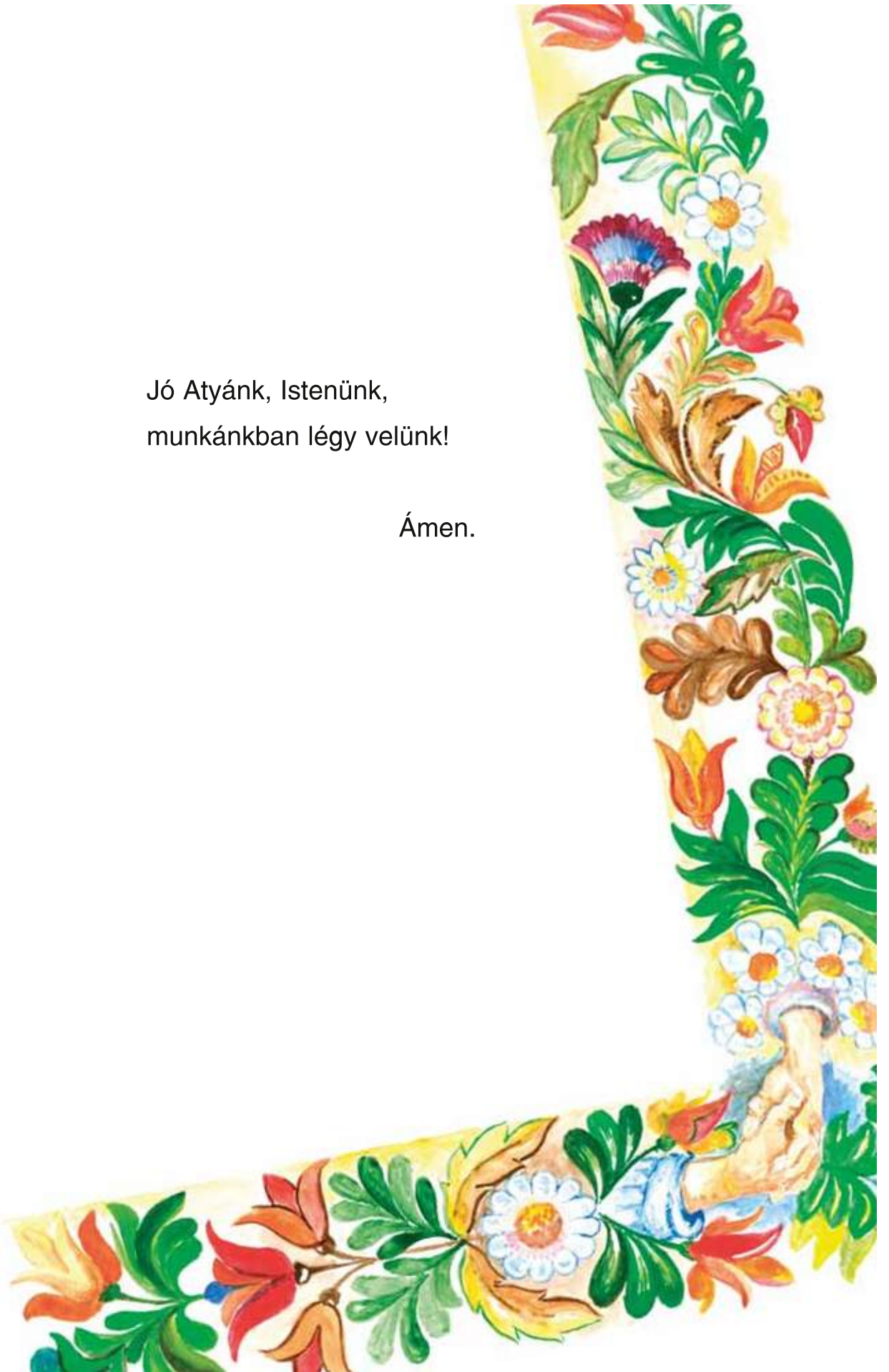
Mondd el, hogyan köszönsz a szüleidnek, a nagyszüleidnek, a testvérednek, a tanítódnak, a papbácsinak (papnéninek), a vallástanárodnak?

Rajzold le azt a személyt, akivel a legjobban szeretsz beszélgetni!

Jó Atyánk, Istenünk,
munkánkban légy velünk!

Ámen.

Hol „lakik” a jó Isten?

Mire figyelünk, amikor valakivel beszélgetünk? Miért?

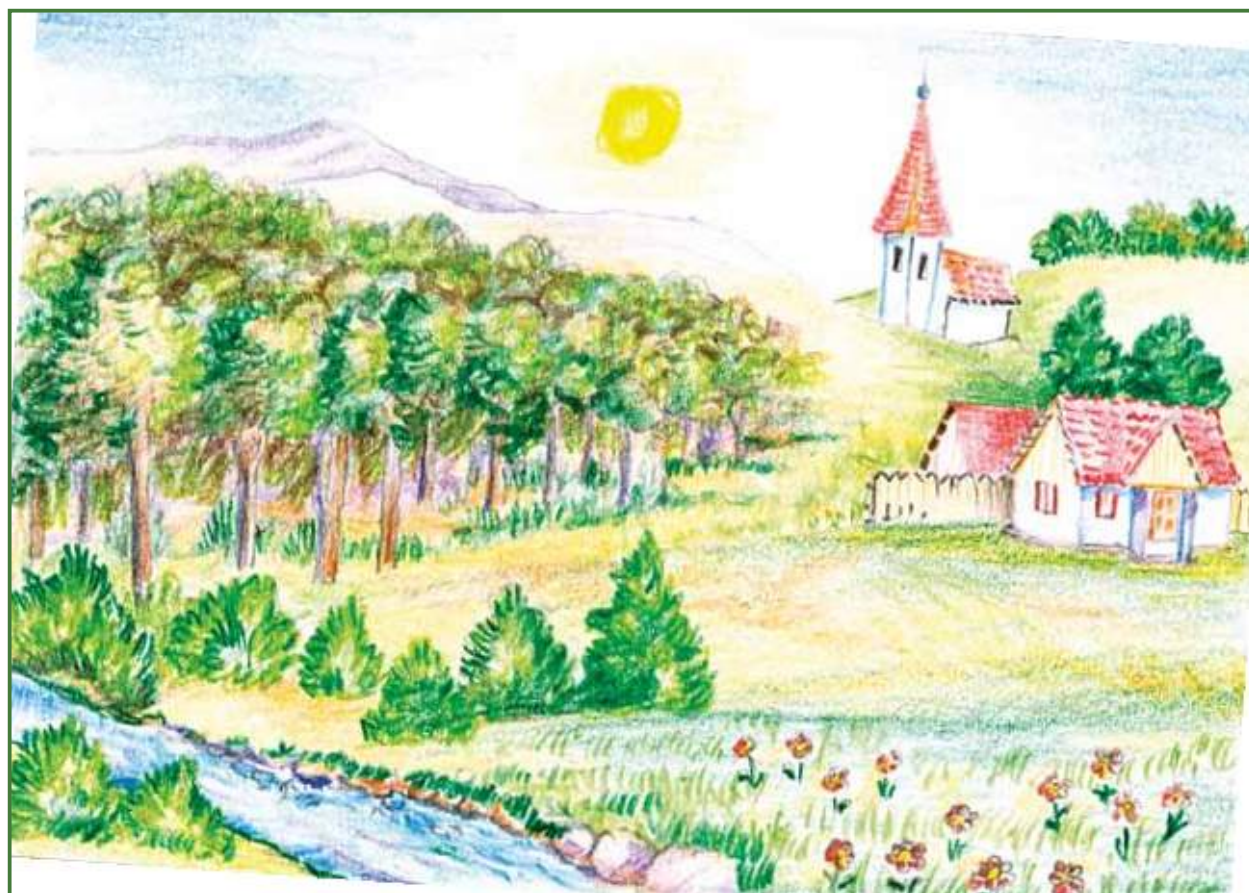
Kihez szólt az imádság, amit az óra elején elmondtunk?

Hogyan imádkoztunk?

Hol „lakik” a jó Isten?

Rajzold le a képről, ami neked a legjobban tetszik!

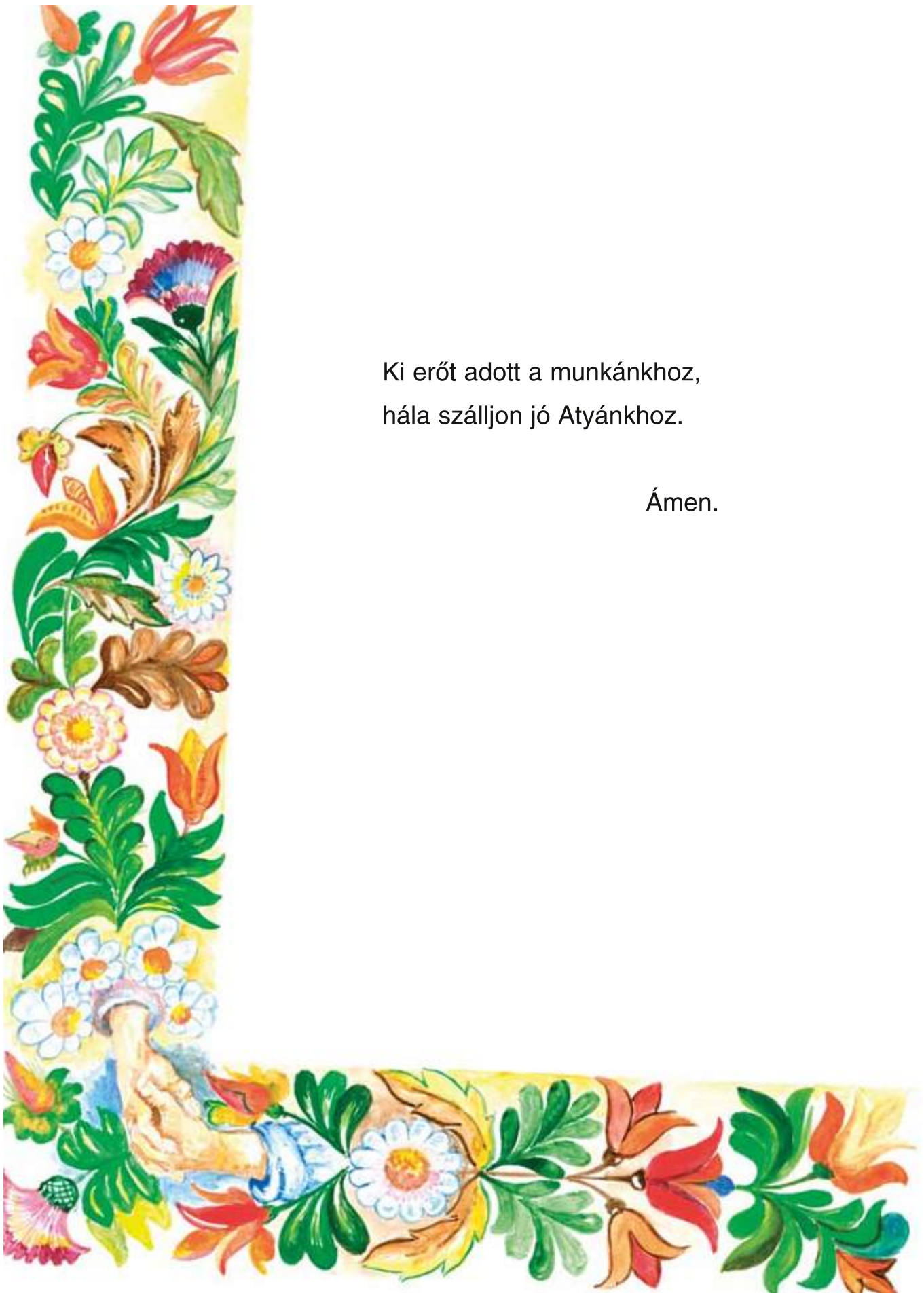

Rajzold le, hol „lakik“ leginkább a jó Isten!

Naponta beszélgetünk szüleinkkel, testvéreinkkel, barátainkkal, gyermekekkel, felnőttekkel. Beszélgetés közben egymásra figyelünk.

És beszélgetünk a jó Istennel is, amikor imádkozunk. A jó Isten mindenütt jelen van: a fáknban, a virágokban, a mennyben, a templomban, az otthonokban, de leginkább a szívünkben.

Ki erőt adott a munkánkhoz,
hála szálljon jó Atyánkhoz.

Ámen.

Jóság, szeretet Gondoskodás

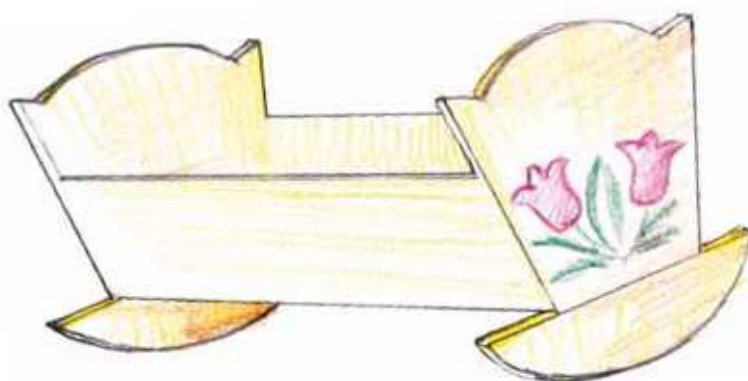
Kik vigyáznak rád? Kik gondoskodnak rólad?

Légy jó – Henrik Sienkiewicz nyomán (74. oldalon)

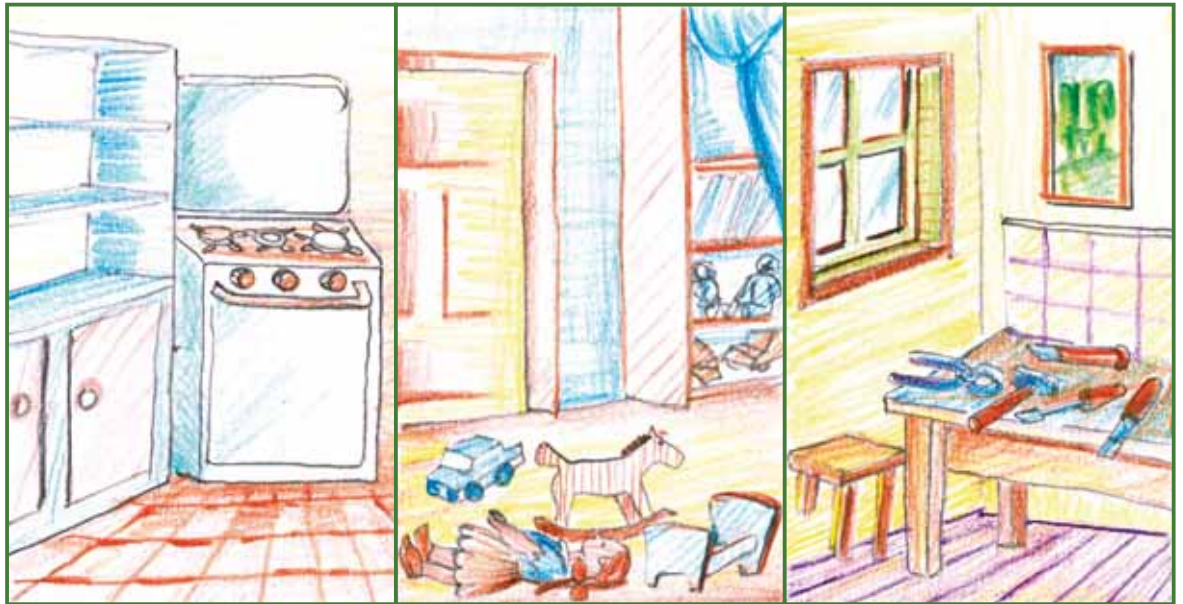
Rajzold a bölcsőbe magadat és a bölcső köré azokat, akik gondodat viselték, amikor kisbaba voltál!

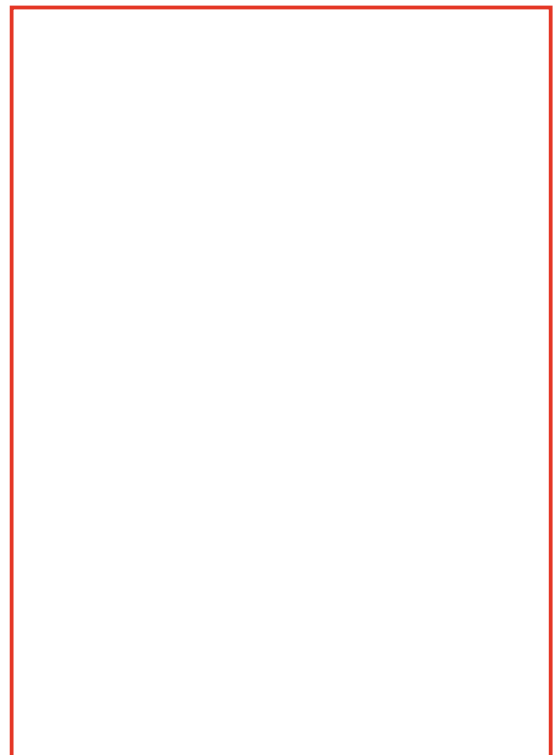
Játsszunk családostit: édesanya, édesapa, gyermekek.
Kinek mi a dolga otthon? Játsszuk el!

Kösd össze: kinek mi a dolga otthon!

Rajzolj le egy növényt az osztályodban vagy lakásodban levők közül!

*Gyerekük én vagyok, ugrálok,
táncolok, mint a nap sugára.
Szüleim mosolya cirógat,
rám ragyog. (népköltés)*

Jóság, szeretet Oltalom, biztonság

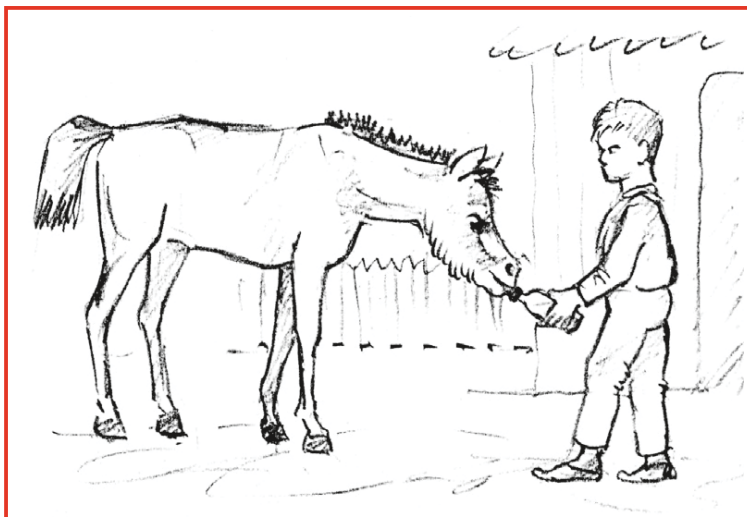
Kire, mire viselnek gondot a képen látható szereplők?
Hogyan gondoskodnak azokról, akiket szeretnek?

Rajzold le azt az
állatot, amelyiket
gondozod vagy
amelyet gondozni
szeretnél!

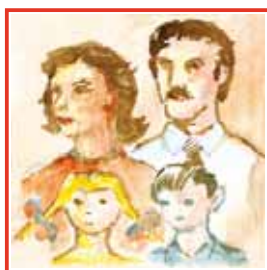
Hogyan viseled
vagy viselnéd
gondját a te
állatodnak?

Színezd ki a rajzot!

Kösd össze: kinek mire van szüksége az élethez!

Ki vigyáz ránk, szüleinkre, az állatokra, a növényekre?

Tanuld meg az éneket! (*Mennyben lakó én Istenem*)

*A jó Isten mindig velünk
van, akárcsak a szüleink.
Ő oltalmaz minket, szereti
a kicsiket, nagyokat, nö-
vényeket, állatokat.
Az Isten jóság és szeretet.*

*Ültessetek közösen
növényeket!
Viseljétek gondjukat
nap mint nap!*

Mennyben lakó én Istenem

Mennyben lakó én Istenem!
Vedd füledbe dicséretem!
Téged dicsér egész világ,
Néked köszön a kis virág;

Erős vihar, kis gyöngye szél,
Tenger, patak hozzád beszél,
Az ég s a föld telve veled,
Dicsértessék a te neved!

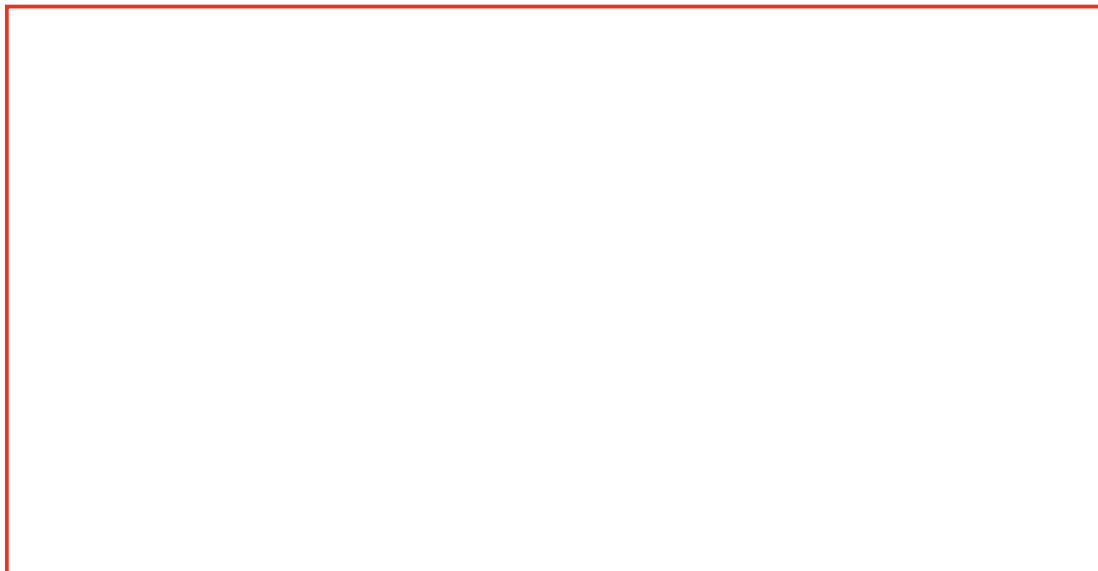

Isten, a világ teremtője

Kik nevelik, gondozzák a gyermekeket?
Ragassz ide egy fényképet a családotról!

Kis család – az én családom

Ki gondoskodik az emberekről, állatokról, növényekről, esőről, nap-
sütésről, az egész világról?

Nagy család – a világ

1

2

3

4

5

6

A történet alapján kösd össze a számokat a képpel aszerint, hogy
melyik nap mit teremtett a jó Isten!

A világ teremtése (1Móz 1,1–25)

Rajzold le az esti képet: a Holdat és a csillagokat!

Egy külön lapra rajzold le, mit teremtett a jó Isten! Az elkészült rajzokat ragasszátok egy nagy kartonlapra, és állítsátok ki az osztályban!

Színezd ki azt a napot, amikor a jó Isten megpihent!

1	2	3	4	5	6	7
---	---	---	---	---	---	---

Isten jónak és szépnek teremtette a világot, és az embernek otthonául adta.

Beszélgessünk Istennel!

Kik viselik gondját a kisbabának, miután megszületik? Hogyan viselik gondját?

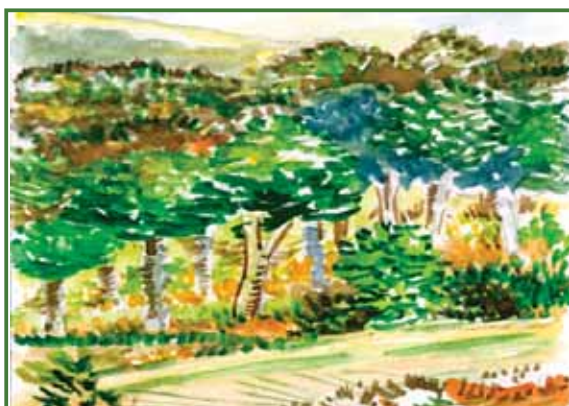
A jó Isten hogyan viseli gondját a világnak, amit teremtett?

Kihez beszélünk, amikor imádkozunk? Hol lehet imádkozni?

Rajzold az üres négyzetbe, hol lehet még imádkozni!

Szoktál-e imádkozni? Hol? Mikor?

Színezd ki azt a képet, amelyik azt ábrázolja, amikor imádkozni szoktál!

Hogyan imádkozunk?

Mutassuk be a képek alapján, hogyan lehet imádkozni!

Miért fontos, hogy csend legyen, amikor imádkozunk?

Tanuld meg a *Mi Atyánk* kezdetű imádságot!

Móra Ferenc: *Mindennapi kenyérünk* (75. oldalon)

*Bárhol imádkozhatunk Istenhez.
Isten meghallgatja imánkat, és
megsegít minket.*

*Mondd el a Mi Atyánk
kezdetű imádságot minden
reggel és este!*

Mi Atyánk

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék
meg a te neved;

Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is
megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;

és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg
a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom
és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Vigyázz rám! Vigyázok magamra

Beszélgessünk arról, hogyan gondoskodunk magunkról!

Melyik az a tevékenység, amelyiket segítség nélkül el tudod végezni?
Karikázd be azt a képet, amelyik ezt a tevékenységet ábrázolja!

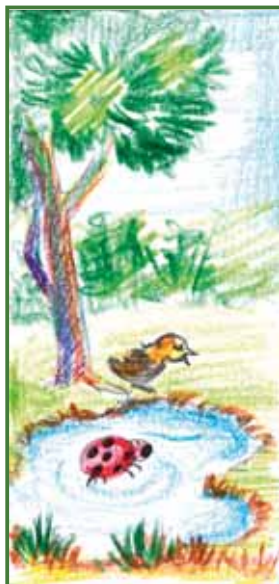
Mutassuk be, hogyan végezzük a kiválasztott tevékenységet!

Marék Veronika: *A csúnya kislány* (77. oldlalon)

Beszélgessünk a meséről!

Mire visel gondot a jó Isten?

Rajzolj le egyet a felsoroltak közül!

Meséld el kinek segítettél, amikor bajban volt!

Ragassz ide egy fényképet magadról!

Ha szeretünk valakit, gondoskodunk róla, vigyázunk rá.

A jó Isten gondot visel az emberre, állatra, növényre, kicsire és nagyra. Ő a mi gondviselő Atyánk.

Vigyázz magadra, és vigyázz másokra!

Családom Testvéreim

Fehér Klára: *Testvérke* (79. oldalon)

Rajzold le a testvéredet (testvéreidet)!

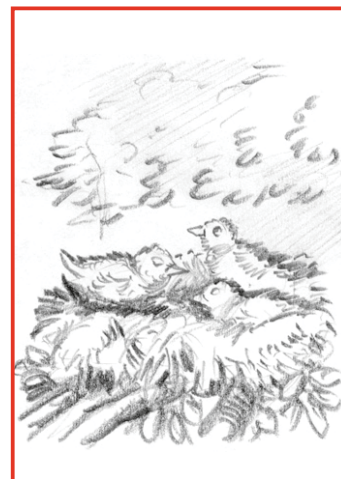
Szoktál-e veszekedni a testvéreddel? Mesélj erről!

Kiknek lehetnek testvérei?

Színezd ki a testvéreket ábrázoló rajzokat!

Kösd össze, ki kinek lehet a testvére!

Miért lehetnek testvérek az összekötött párok?
Isten a mi Atyánk. Lehetünk-e így mindannyian testvérek?

Az *irigy testvér* – népmese (80. oldalon)
Páskándi Géza: *Dér-Dúr Ikerországban* (82. oldalon)

Rajzold le a történet befejezését!

Tanuljd meg az esti imádságot!

*Ha vihar jó a magasból,
ne bocsáss el kicsi bátyám,
Ha falomb közt telihold lép
Kicsi néném, te vigyázz rám!*

Weöres Sándor

*Mondd el minden este
az esti imát!*

Esti imádság

Én Istenem, jó Istenem,
becsukódik már a szemem,
de a tiéd nyitva, Atyám,
amíg alszom, vigyázz reám.
Vigyázz kedves szüleimre
meg az én kis testvérkémre!
Mikor a Nap újra felkel,
Csókolhassuk egymást reggel. Ámen.

Ézsau és Jákob története

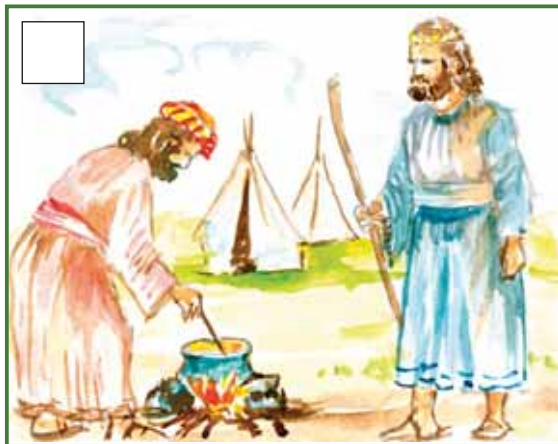
Ézsau és Jákob (1Móz 27)

Milyenek kell lennie egy családnak?
Milyenek találd Izsák családját?

Színezd ki azt a képet, amelyik a két testvért ábrázolja!

Írd a négyzetekbe a számokat a történet cselekményének megfelelően!

Jó testvér volt-e Ézsau és Jákob?

Meséld el, mit tennél, ha éhes testvéred kérne az ételedből?

Szerintetek igazságos volt-e, hogy Jákob kapta meg az áldást?
Miért?

Rajzold le a neked legjobban tetsző részt!

Rajzold le, mit ajándékoznál legszívesebben a testvérednek!

A családnak megértést, támaszt, melegséget kell biztosítani, ezért a családtagoknak szeretniük kell egymást, figyelniük kell egymásra.

Jézus születése

Meséld el, mit jelentett számodra testvéred születése!
Mit meséltek szüleid, nagyszüleid a te születésedről?

Milyen az a hónap,
amikor születted!

..... születtem.

Színezd ki a téli képet!

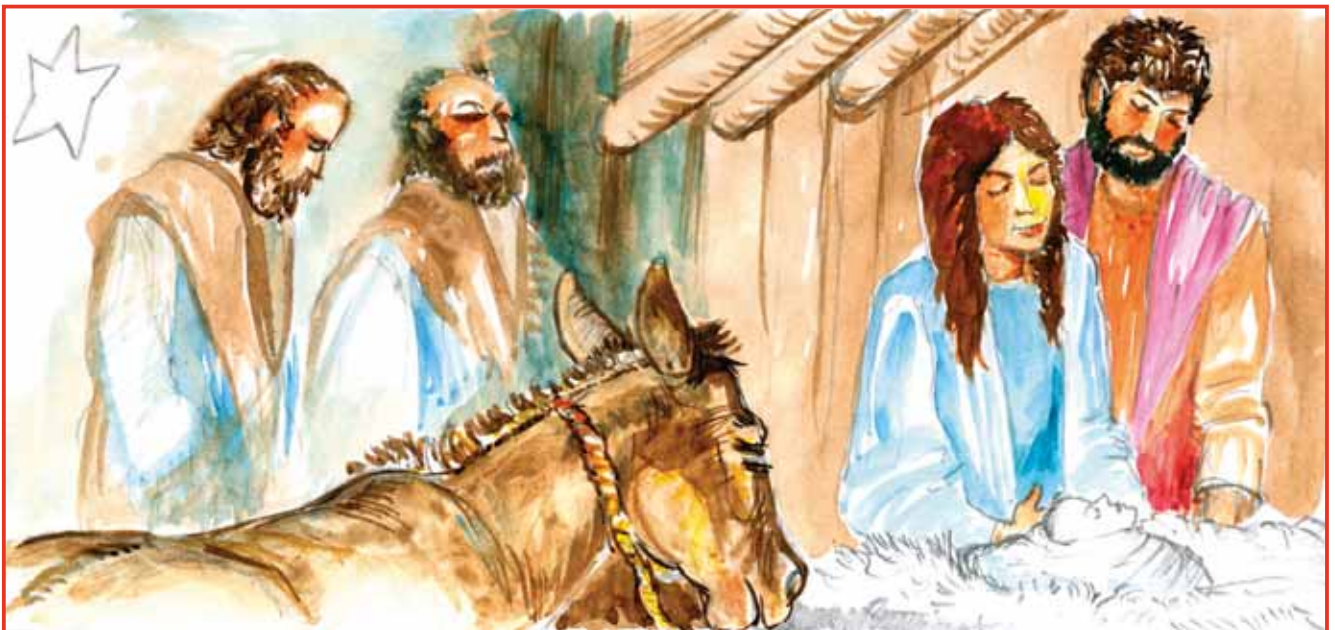
Karácsonykor ünnepeljük Jézus születését.

Jézus születése (Lk 2,1–20)

Színezd ki a fehérén maradt részeket!

Beszélgessünk Jézus születéséről a kép alapján!

Sorold fel, kik voltak jelen Jézus születésekor?

Rajzold le azokat az ajándékokat, amelyeket a pásztorok vittek Jézusnak!

Egészítsd ki a hiányos részeket!

Jézus

Született: (Mikor?)

..... (Hol?)

Szülei: és

Rajzold le, milyennek képzeled a bölcsőt, amibe Jézust fektették!

Jézus arra tanít, hogy szeressük Istent és embertársainkat.

Meséld el a szüleidnek Jézus születésének történetét!

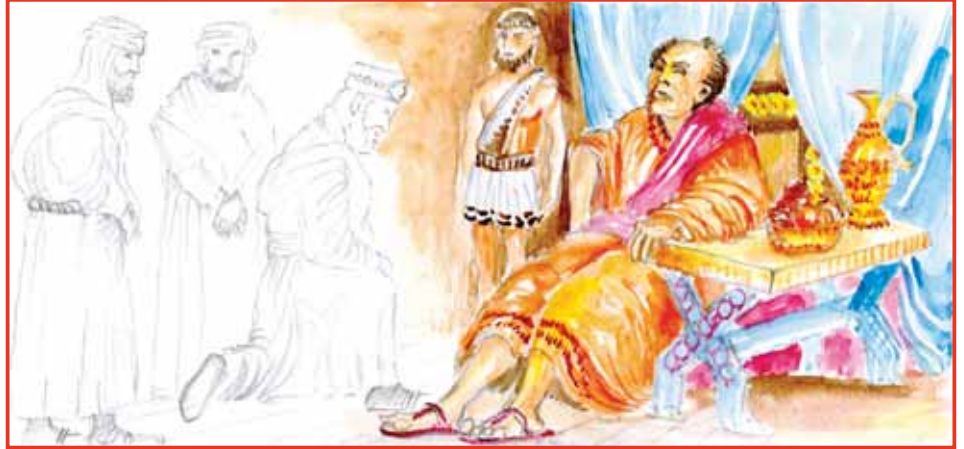
Napkeleti bölcsek

Jézus születése (folytatás a Bibliából Mt 2,1–12)

Színezd ki a napkeleti bölcseket!

Rajzold a képre mi vezette a napkeleti bölcseket Betlehembe!

Színezd ki az ajándékokat, amelyeket a napkeleti bölcsek vittek Jézusnak!

Mesélj a képekről a történet alapján!

Karikázd be a képeken a Jézus születésének örvendő személyeket!

Meséld el, miért nem tudta meg Heródes, hogy hol született meg Jézus?

Rajzold le, hogy te milyen ajándékot vittél volna Jézusnak Betlehembe!

József Attila: *Betlehemi királyok* (85. oldalon)

A megadott betűkből írd le,
hol született Jézus!

B E M E
H T L E

*A jó emberek szeretik Jézust, és
igyekeznek tanításai szerint élni.*

Karácsony

Rajzold le a templomot, ahol együtt ünnepelünk karácsonykor!

Karikázd be azokat a dolgokat, amelyek a karácsonyhoz illenek!

Mondd el, miért tartoznak karácsonyhoz a bekarikázott dolgok!

Színezd ki a képet!

Rajzold le, milyen ajándékot szeretnél kapni karácsonyra!

Jókai Mór: *Melyiket a kilenc közül?* (86. oldalon)

Karácsonykor együtt ünnepelünk, és együtt imádkozunk a jó Istenhez otthonainkban és a templomban. Karácsony a szeretet és a család ünnepe is.

HOGYAN IS KELLENE SZERETNI?

Szeretet a családban

Rajzold le a családot!

Ragaszd az üres négyzetbe azokat a képeket, amelyek szerinted a családhoz illenek! (képek a 69. oldalon)

Mondd el, mit miért ragasztottál a családi rajzod mellé!

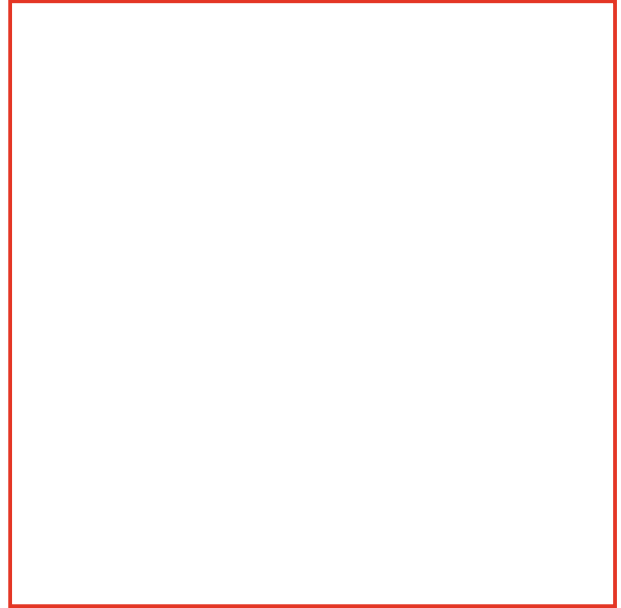
Mivel szoktatok foglalkozni, amikor együtt van a család?

Rajzold le, melyik az a tevékenység, amelyet szívesen végzel együtt:

a szüleiddel

a testvéreddel

Tanuld meg a szüleinkért mondott imát!

Beszéljük meg, mikor imádkozunk szüleinkért, testvéreinkért!

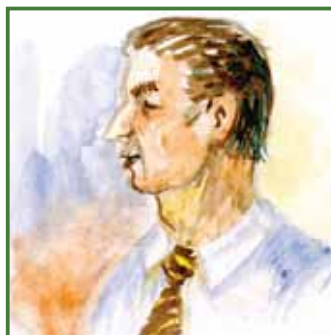

Mi a legfontosabb a családi életben?

egyértézés pénz együttlét szeretet vidámság boldogság

Számozd meg a képeket aszerint, hogy kivel szoktál otthon többet beszélgetni!

Varázsbolt

Vásároljunk tulajdonságokat magunknak és a szüleinknek!
Dobjunk tulajdonságokat a varázsszemetesbe!

Meséld el, mit szeretnél megváltoztatni szüleid életében, viselkedésében!

Mondd el, milyen szeretnél lenni, ha megváltozhatnál!

Rajzold le az otthonotokat!

*Apámért s anyámért mit nem cselekedném,
tengernek a habját kanállal kimerném,
tenger fenekéből gyöngyszemeket szednék,
apámnak s anyámnak gyöngybokrétát kötnék.
(népdal)*

*Mondd el reggel
és este az
imádságot
szüleidért!*

Ima szüleinkért

Szeress engem jó Istenem,
Szüleimet tartsd meg nekem,
Oltalmazd családunkat,
Áldj meg, áldj meg mindnyájunkat! Ámen.

Kain és Ábel története

Szoktál-e irigykedni testvéredre, barátodra? Mikor? Miért?

Ismertek-e olyan meséket, történeteket, amelyekben az irigy testvér elnyeri méltó büntetését? Meséljétek el!

Kain és Ábel története (1Móz 4,1–15)

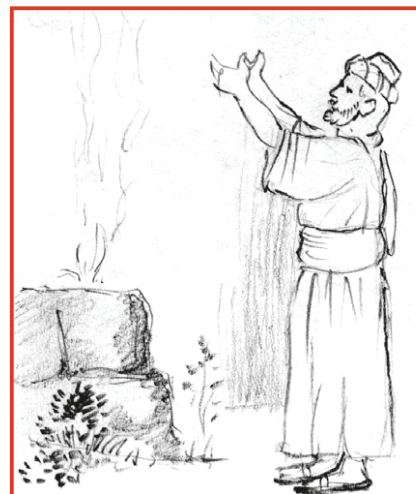

Írd le Kain és Ábel szüleinek a nevét!

.....

Színezd ki azt a képet, amelyiken Ábel bemutatja az áldozatát!

Írd a négyzet alá, hogy milyen áldozatot vittek Istennek!

KAIN

ÁBEL

Ragaszd az üres négyzetbe a képet is! (képek a 69. oldalon)

Miért irigykedett Kain Ábelre?
Mit tett Kain Ábellel!
Mi volt Kain büntetése?

Magára hagyta-e Isten Kaint? Miért?

Tanuld meg a reggeli imádságot!

*Isten gondviselő szeretete
határtalan.*

*Mondd el minden reggel a
megtanult imádságot!*

Reggeli ima

Jó Istenem, felébredtem,
Te őrködtél én felettem,
Köszönöm, hogy megtartottál,
Hogy felettem virrasztottál.

Óvj meg ma is szent kezeddel,
Szent kezedből ne eressz el!
Vedd oda mind, aki szeret;
Igazgassad ösvényeden! Ámen.

Szeresd felebarátodat, mint magadat!

Rajzold le magadat!

Ilyen vagyok én!
Sorold fel külső tulajdonságaidat, majd társaid segítségével a belső tulajdonságaidat is!

Mondd el miben szeretnél változtatni belső tulajdonságaidon!

Saint-Exupéry: *A kis herceg* – részlet (89. oldalon)

Rajzold le a kis herceg rózsáját!

Hogyan gondozta a kis herceg a rózsáját?

Hogyan gondoskodik a jó Isten minden teremtményéről?

A jó Isten szereti az embereket, az egész világot. Mire tanít minket?

Hogyan tudunk mi egymásról gondoskodni, társainkon segíteni, egymást jobban szeretni?

Húzd alá azokat a szavakat, amelyek két ember kapcsolatában pozitívak!

türelem

szeretet

utálat

irigység

segítségadás

Lehet-e szeretet nélkül élni? Miért?

Segítettél-e már valakin! Mikor? Hogyan?

Új társatok érkeznek az osztályba. Nem akar senki vele ülni. Mit tennél?

*A szeretet mindent legyőz.
Ne csak tudd a jót, hanem tedd is!*

A szeretet élet

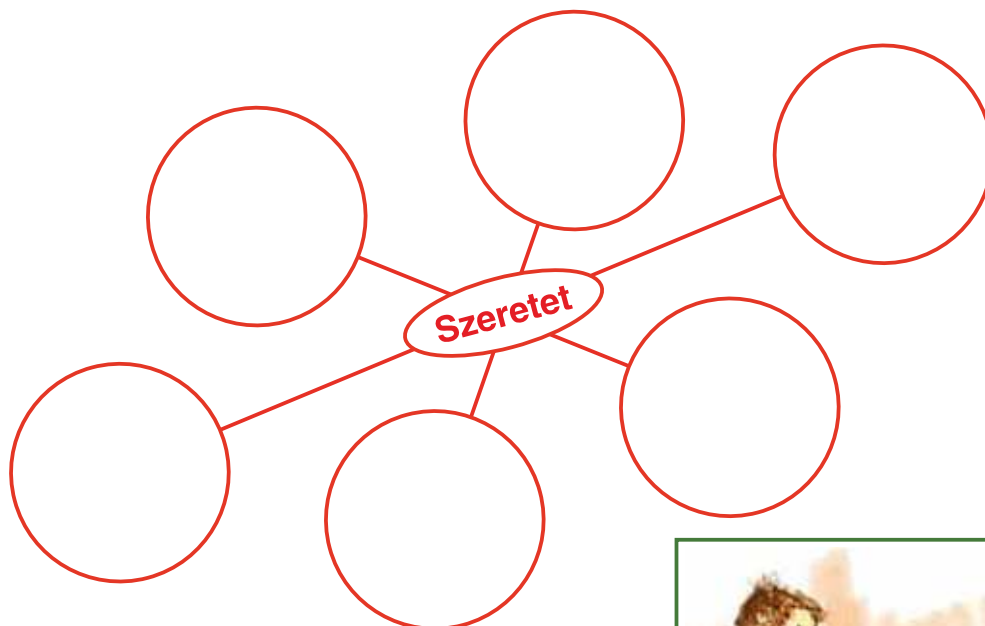
Carlo Collodi: *Pinokkió* – részlet (90. oldalon)
Hárs László: *Az egyetlen tündér* (92. oldalon)
Szántai János: *A farkas és a ház* (94. oldalon)

Rajzold le
a neked
legjobban
tetsző
szereplőt!

Rajzold le mindazt, ami eszedbe jut a szeretetről! Válassz olyan
színeket, amelyek a szeretetet fejezik ki számodra!

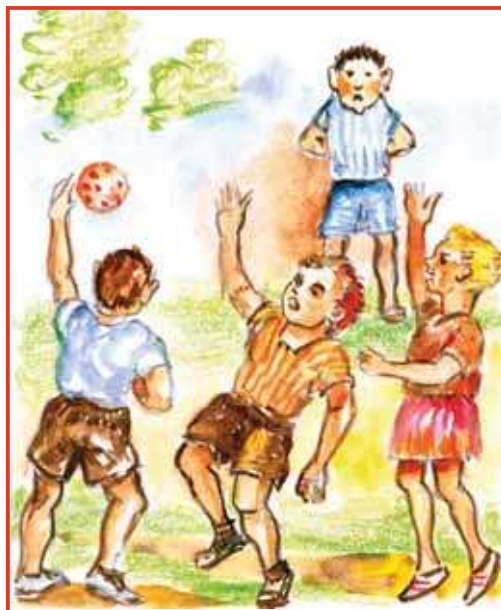

Mit tennél, ha egy gazdátlan éhes
kiskutya hozzád szegődne az úton?

Mit tennél, ha új osztálytársad egyedül nézné, ahogy barátaiddal játszol?

Írd le, ki viseli gondját az embereknek, állatoknak, a teremtett világnak!

.....

Fejtsd meg a rejtvényt, és a kapott szóval kiegészítheted a mondatot!

1. A legnagyobb ragadozómadár
2. Zoltán beceneve
3. Sok-sok fa alkotja, állatok élnek benne
4. Ravasz állat
5. Piros apró gyümölcs, az erdőben is megterem
6. A madarak testét fedi

A jó Isten ----- minket.

Sorolj fel néhányat írásban azok közül, akiket szeretsz!

.....

*„Jól csak a szívével lát az ember,
ami lényeges, az a szemnek láthatatlan.”*
Saint-Exupéry

Noé bárkája

Mesélj arról, miért szoktak haragudni rád a szüleid!
Mit tesznek olyankor?

Megérdemled-e a szidást? Tanulsz-e hibáidból?

Noé bárkája (1Móz 6,9-22; 7, 8)

Miért haragudott meg a jó Isten az emberekre?

Ragaszd a bárkára azoknak a madaraknak és állatoknak a rajzát,
amelyek túléltek az özönvizet! (Rajzok a 69. oldalon)

Szerinted milyen ember volt Noé? Karikázd be a megfelelő szavakat!
szerető gondoskodó jó irigy szorgalmas gonosz lusta

Miért nem pusztította el Isten az egész világot? A válaszhoz ugyanazt
a magánhangzót kell beírnod a pontok helyébe!

M . rt sz . r . tt . .

Mit jelent az alábbi közmondás?

Az ígéret szép szó, ha betartják úgy jó.

Betartod-e az ígéreteidet? Szüleid, ismerőseid betartják-e az ígéreteiket?

A jó Isten mit ígért Noénak?
Bízott-e Noé Isten ígérésében? Miért?

Melyik az a madár, amelyet
Noé kiengedett a bárkából,
és az nem tért többé vissza?
Rajzold le!

Honnan tudta meg Noé, hogy a világ új életre kelt?

Rajzold le, mit vitt a galamb
a szájában Noénak!

Rajzolj egy szivárványt!

*A jó Isten szereti a terem-
tett világot, hát még az
embert mennyire szereti.
Tőlünk is elvárja, hogy sze-
ressük őt, és jó emberek
legyünk.*

Húsvét

Kinek mondott Noé köszönetet a megújult világért?
Kinek mondunk mi köszönetet a gondoskodásért?

A kezdőbetűket összeolvasva megtudod melyik ünnep közeledik.

Tudunk-e Istennek segíteni a világ gondozásában? Hogyan?

Ábrázold színekkel, foltokkal a tavaszt, vagy rajzold le mindazt, ami eszedbe jut a tavasról!

Folyóiratból, gyermeklapokból vágjatok ki húsvétra és tavaszra jellemző képeket vagy rajzoljatok magatok! Ragasszátok egy kartonlapra és adjatok címet a plakátnak!

Készítsd el a saját húsvéti tojásos kosaradat!
Ragassz papírból vágott tojásokat a keretbe és díszítsd ki őket!

Gyűjtsetek locsolóverseket és locsolókat fogadó verseket! Tanuljátok meg a számotokra leginkább tetszőket!

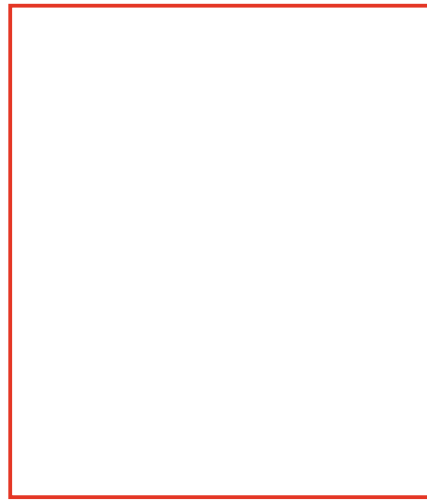
Isten évről évre megújítja a természetet. Minket is segít, hogy szeretetben és jószágban megújuljunk, növekedjünk.

Anyák napja

Édesanyám

Nagymamám

Egészítsd ki!

Édesanyám neve

Nagymamám neve

Nagymamám neve

.....

.....

.....

Mikor és miért imádkozunk édesanyánkért (szüleinkért)?

Színezd ki azokat az ajándékokat, amelyeket szívesen adnál édesanyádnak!

Miért választottad a kiszínezett ajándékokat?

Salamon bölcs döntése (1Kir 3,16-28)

Jézus édesanyjának neve:

Kain és Ábel édesanyjának neve:

Ézsau és Jákob édesanyjának neve:

Mesélj a kép alapján a történetről!

Írd le a bölcs király nevét!

Honnan tudta meg Salamon, hogy ki az igazi édesanya?

Az édesanya miért akarta odaadni gyermekét a másik asszonynak?

Kinek akar jót tenni az édesanya azzal, hogy lemond gyermekéről?
Karikázd be a helyes választ!

Salamonnak a másik asszonynak a gyermeknek

*Édesanyám nékem jaj, de drága vagy,
a te szereteted soha el nem hagy.
Hallgasd meg Istenem csendes imámat,
áldd meg két kezeddal édesanyámat!*

*Tanuljuk meg az
éneket! (Édes Atyánk)*

Édes Atyánk

Édes Atyánk, örök Úr odafönt,
Látod a szívben a bánatözönt.
Látod a ránc szakadó zivatart,
Látod a felleg, a vész hova tart.
Oh, könyörülj, édes Atyánk,
Vond el a vést, ne bocsásd mireánk.
Esdekelünk, légy mivelünk,
Küldj, Uram, enyhületet minekünk.

Édes Atyánk, örök Úr odafönt,
Lelket a szívbe leheleted önt.
Szomjúhozónak ad enyhületet,
S bátorítást bajaink közepett.
Szomjúhozók kútfeje vagy,
Enyhületet sebeinkre te adj.
Édes Atyánk, halld meg imánk,
Lelkedet öntsd ki ma, töltsd ki miránk.

ISTEN GONDVISELÉSE

Ábrahám elhívása

Miért küldenek óvodába, iskolába, templomba a szüleid?
Hogyan segítenek téged a szüleid?

Ábrahám elhívása (1Móz 13,1-18)

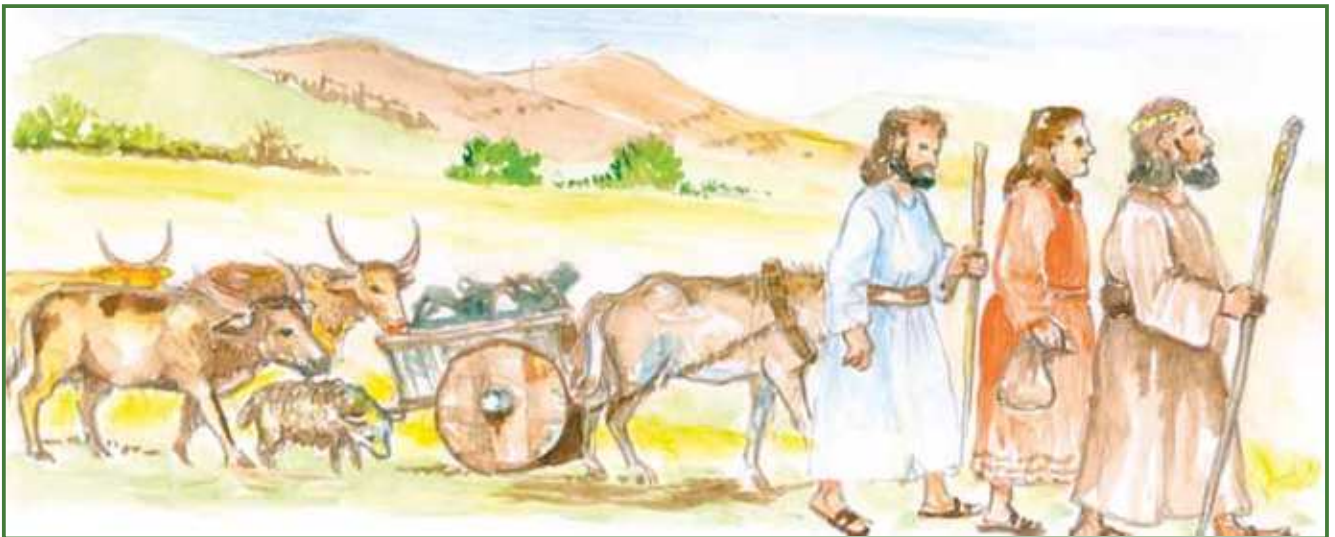

Ki szólította meg Ábrahámot? Válaszolj írásban!

.....

Mesélj a történetről a kép alapján!

.....

Írd a kép alá azoknak a nevét, akik útra keltek!

Miért engedelmeskedett Ábrahám Istennek? Húzd alá a helyes választ!

szerezte bízott benne gonosz volt nem szeretett ott lakni

Gondoskodott-e Isten Ábrahámról? Hogyan?

Milyen lehetett az Ígéret földje?

Rajzold le, milyennek képzeled az Ígéret földjét!

Isten miért hívta el Ábrahámot?

Képzeld el, hogy beteg vagy, elesel, eltörik a kezed, elhagynak a barátaid. Hogyan visel rád gondot a jó Isten?

Szüleinknek gyermekei vagyunk, mint ahogy minden ember Isten gyermeke. Isten segít minket, megáldja életünket.

Ábrahám bizalma

Számodra mi a legdrágább?

Kerültél-e már olyan helyzetbe, hogy le kellett mondanod valamiről? Miről? Mikor?

Isten próbára teszi Ábrahám hitét (1Móz 22,1–19)

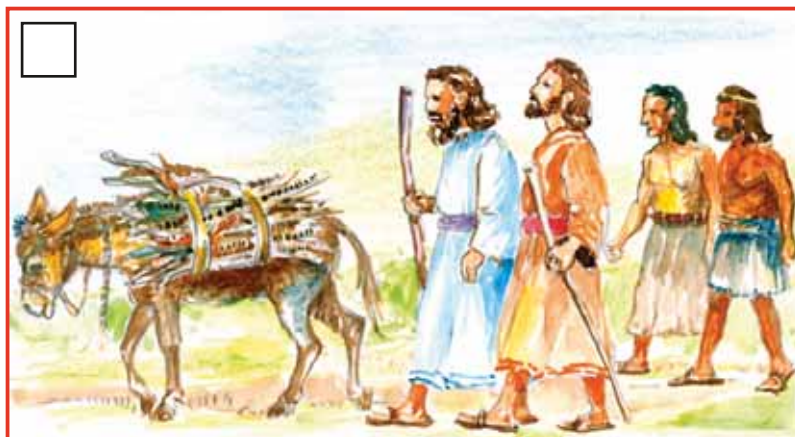
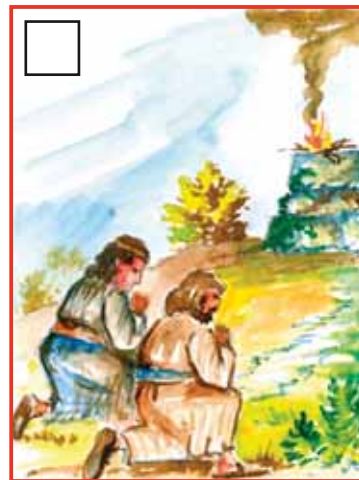
Ki volt Ábrahámnak a legdrágább az életben? Miért kérte Isten Ábrahámtól a fiát?

Hogyan segített Isten Ábrahámnak a nehéz helyzetben?

Az események sorrendjében írd a négyzetekbe a számokat!

Miért nem engedte Isten, hogy Ábrahám feláldozza a fiát?

Ragaszd az üres négyzetbe azt az állatot, amelyiket Ábrahám feláldozott! (Rajz a 69. oldalon)

Ki gondoskodott áldozati bárányról? Karikázd be a helyes választ!

Ábrahám

Izsák

a szolgák

Isten

Mondd el, mit ígért Isten Ábrahámnak!

Írd le Izsák szüleinek a nevét!

Izsák

Édesanyja

Édesapja

.....

Isten mindent megtehet, a nehéz helyzetekben is tud segíteni rajtunk. Bízunk Isten gondviselésében!

Jákób bujdosása

Egészítsd ki a mondatokat!

Ábrahám fiát _____ hívták.

Izsáknak két fia volt: _____ és _____ .

_____ csalással szerezte meg az atyai áldást.

_____ haragudott rá, ezért Jákóbnak el kellett bujdosnia.

Meséld el, hogyan szerezte meg Jákób az atyai áldást!

Jákób bujdosása (1Móz 28,10–22)

Hogyan jelentkezett Jákób életében Isten áldása és gondviselése?

Beszélgessünk a képről a történet alapján!

Mondd el, mit álmódott Jákób!

Párban beszéljétek meg Ézsau és Jákob találkozását!
Játsszátok el néma játékkal!

Hogyan imádkozott Jákób Istenhez, amikor viszontlátta a kőoszlopot?

Beszéljük meg a történetet!
Készítsük el közösen egy lapra a történetpiramist!

Történetpiramis

(1 szó főszereplő)

(2 szó helyszínre)

(3 szó főszereplő jellemzése)

(4 szó a problémáról)

(5 szó az eseményről)

(6 szó a
megoldásról)

Rajzold le a két testvér találkozását!

*Isten áldása és gondviselése
kísérte Jákób életét. Isten
vigyáz minden gyermekére.*

*Tanuljuk meg az éneket!
(Gonviselő jó Atyám vagy)*

Gondviselő jó Atyám vagy

Gondviselő jó Atyám vagy,
Óh, én édes Istenem,
Látom én, hogy minden elhagy
E világon, csak te nem;
Hozzád vágyom, benned élek,
Üdvöt mástól nem remélek.

József és testvérei

Voltál-e már olyan helyzetben, hogy testvéred (barátod) megharagudott rád? Mesélj róla!

József és testvérei (1Móz 37,1–36)

Miért haragudtak Józsefre a testvérei? Húzd alá a helyes válaszokat!

Mert: **kisebb volt** **apjuk jobban szerette** **szébb volt a ruhája**

rosszat mondott róluk **ügyesebb volt**

Meséld el, milyen álmokat látott József!

Rajzold le József egyik álmát!

Miért akarták megölni Józsefet a testvérei?

Hogyan volt jelen Isten gondviselése József történetében?

Meséld a képről! Kik vitték el Józsefet?

Mit tettek József ruhájával a testvérek?
Mit hazudtak az édesapjuknak?

Egészítsd ki a mondatot!

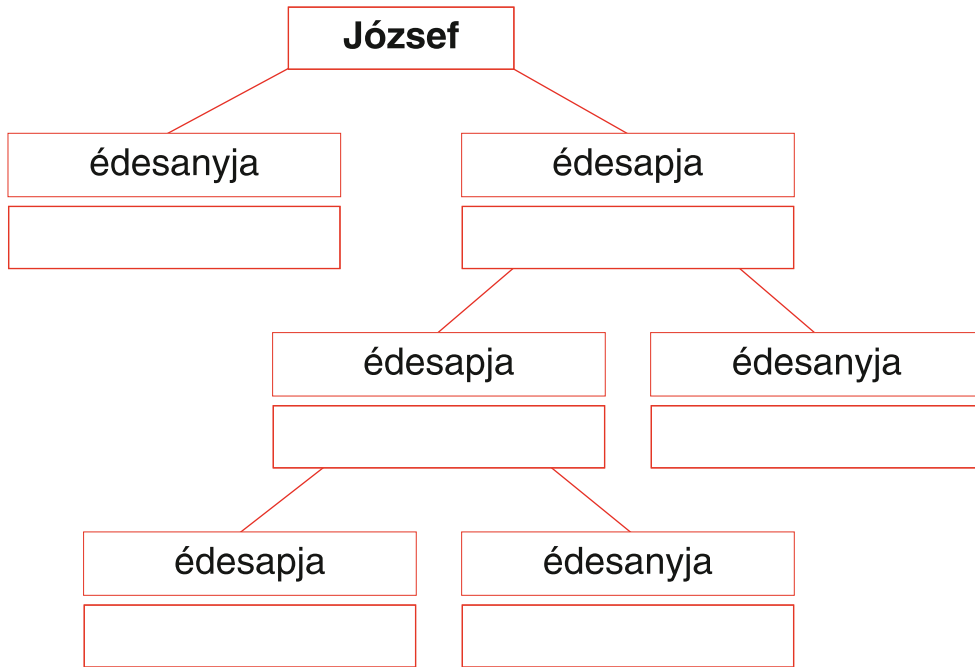
..... Egyiptomba került rabszolgának.

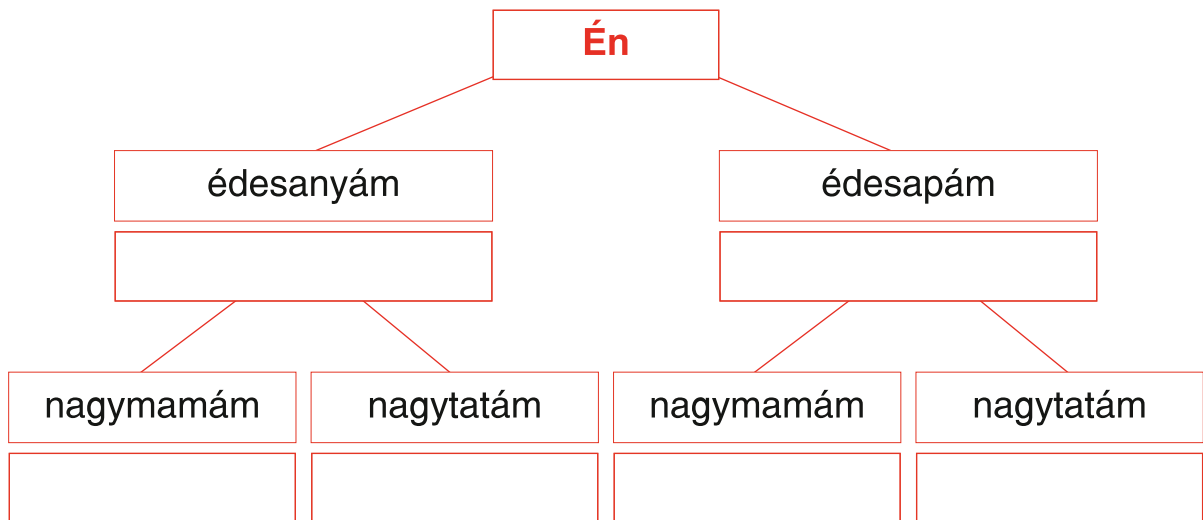
Képzeld el, hogy te is a testvérek közé tartozol.
Mondd el, mit tettél volna Józseffel!

Készítsük el közösen József családfáját!

Készítsd el szüleid segítségével a saját családfádat!

Nagy volt József hite és bizalma Istenben. Isten a legnehezebb helyzetben is megsegítette őt.

József Egyiptomban

József Egyiptomban (1Móz 39,1–41; 57)

Írd a keretbe, hogy igaz (I) vagy hamis (H) az állítás!

- József börtönbe kerül.
- József nem tudja megfejteni rabtársai álmát.
- A fáraó különöset álmodik.
- József megfejti a fáraó álmát.
- Ezért nem szabadul ki a börtönből.

Mondd el, ki segítette Józsefet abban, hogy élete jóra forduljon!

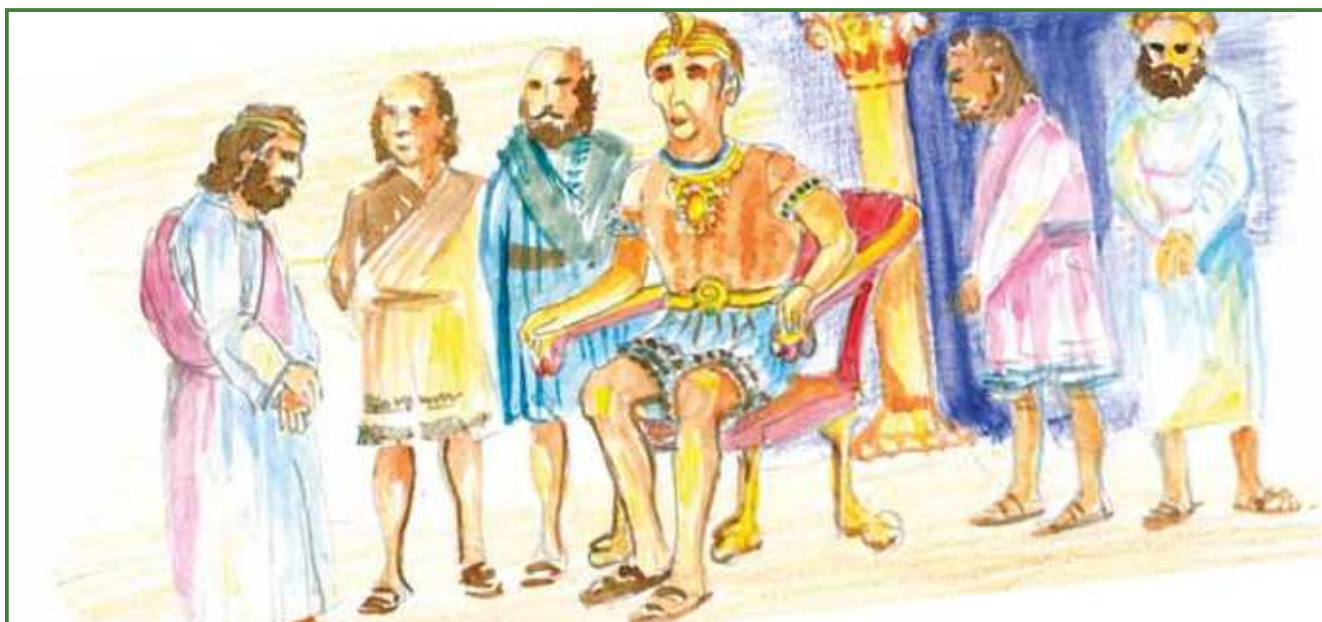

Írd le, mit érzett József Isten iránt!

.....

Mesélj a képről társaidnak! Miről beszélhetett a fáraó Józseffel?

Írd le, milyen belső tulajdonságok illenek Józsefhez!

.....

Miért Józsefet választotta a fáraó főfelügyelőnek?

Mondd el, mit tennél, ha kineveznének az ország első emberének!

Készítsük el közösen József jellemterképét! Az első három négyzetbe egy-egy tulajdonságot írunk, majd minden tulajdonságot kétszer megindokolunk a történetből.

József

Rajzold le a neked legjobban tetsző részt!

*József sokat imádkozott Istenhez.
Isten szerette őt.
József életében mindig jelen volt
Isten gondviselése és áldása.*

*Tanuljuk meg az éneket!
(Oh, mennyei kegyes Atyánk)*

Oh, mennyei kegyes Atyánk

Oh, mennyei kegyes Atyánk,
Tekints mennyből most mireánk,
Íme hozzád száll hő imánk,
Halld meg kérünk, édes Atyánk.

A testvérek egyiptomi útjai

A testvérek egyiptomi útjai (1Móz 42,1–46; 34)

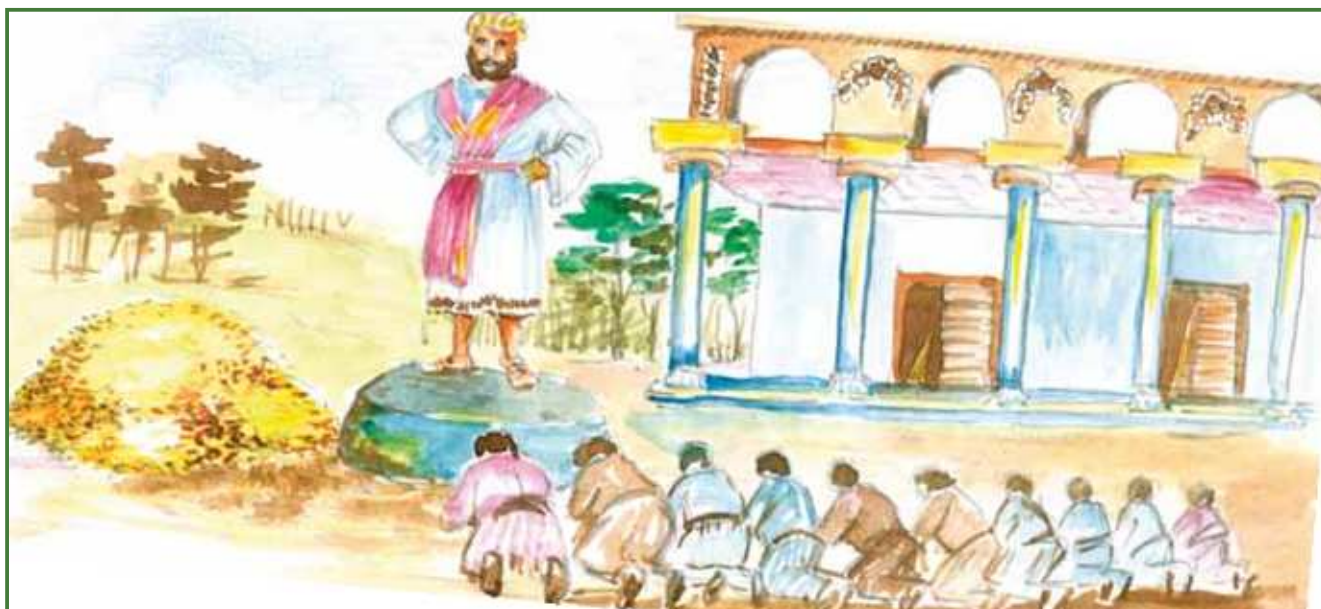
Miért küldte Jákób Egyiptomba fiait?

Rajzold le a történet alapján, hogyan indultak el a testvérek a nagy útra!

Mesélj a képről a társaidnak!

Hogyan teljesedett be József gyermekkori álma?

Írd le annak a testvérnek a nevét, aki az első út alkalmával nem ment Egyiptomba!

.....

A történet eseményeinek sorrendje szerint számozd meg a mondatokat!

- Benjámin édesapja végül elengedte Egyiptomba.
- József egyik testvérét fogságban tartotta.
- Ismét elfogyott az élelem, és a testvérek Egyiptomba indultak.
- József vacsorára hívta testvéreit.
- A testvérek felismerték Józsefet.
- József az egész családját Egyiptomba hívta.

Színezd ki a képet!

Válasszatok szerepet: Benjámin, katona, József, kehely, lovak!
Szóforgóval mondjátok el, mit gondolhattak a szereplők, amikor előkerült a kehely!

Kiknek a neve rejtőzik a betűhalmazban?

ó J e z s f

á a ó f r

ú b R e n

.....

Mondjátok el, mit beszélhettek a testvérek egymással, amikor felismerték Józsefet !

Miért bocsátott meg József a testvéreinek?

Egészítsd ki a mondatokat!

..... nagyon szerette testvéreit.

..... megbánták, amit Józseffel tettek.

Hol telepedett le Jákób és népe? Felelj írásban!

.....

József és családja életében a fájdalmas és nehéz éveket a találkozás és megbocsátás öröme váltotta fel. Isten minden nehézségen átsegíti az embert.

A gondviselő Isten – összefoglalás –

Készítsetek térképet József életének állomásairól! Rajzoljátok le József történetének egy-egy eseményét! A rajzokat ragasszátok fel egy nagy kartonlapra!

Meséljétek el minden állomásnál, hogyan viselt gondot Isten Józsefre!

*Ábrahám, Jákób és József
hittek és bíztak Istenben.
Isten áldása és gondvise-
lése ott volt életük nehéz
pillanataiban.
Isten áldása és végigkíséri
a mi életünket is.
A jó Isten minden ember
gondviselő Atyja.*

(34. oldalra)

(39. oldalra)

(45. oldalra)

(55. oldalra)

SZÖVEGGYŰJTEMÉNY

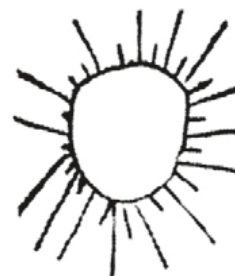
NAP MESE

Hervay Gizella

Kobak egyszer napot rajzolt, és elcsudálkozott, hogy a nap nem olyan, mint a kisiúké arca. Rajzolt hát neki szemet, szájat, és csudálatosképpen most még inkább hasonlított a naphoz, mint száj és szem nélkül. Ez már egészen furcsa volt. Rajzolt hát egy kisiút, ez nagyon hasonlított a kisiúkéhoz, de mégse tetszett Kobaknak, hát rajzolt belőle egy nap-arcú kisiút.

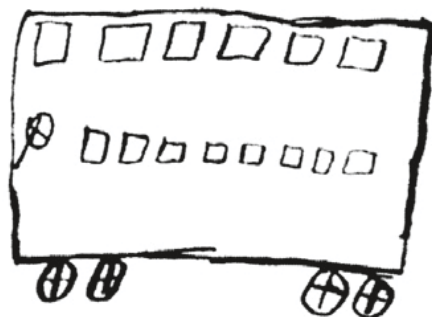
Ez már tetszett. Most az a kérdés: miért rajzolt a napnak kisiú-arcot, és a kisiúnak nap-arcot. Megkérdezte magamagától komolyan, de nem tudott válaszolni rá. Rajzolt hát külön egy kisiút és külön egy napot.

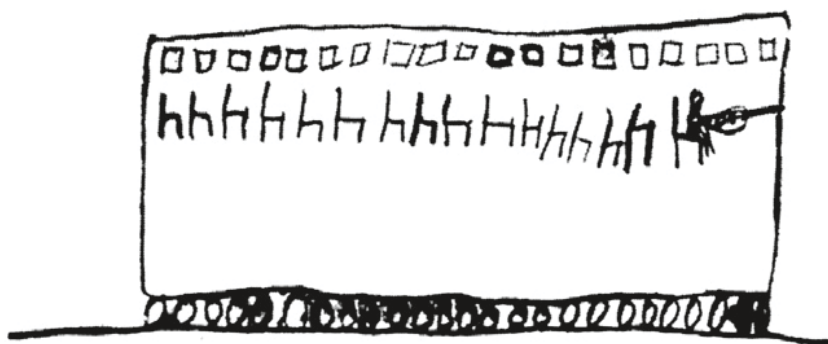
Így sem tetszett. Unalmasabb volt, mint a nap-arcú kisfiú és a kisfiú-arcú nap. Biztos szeretik egymást, ha hasonlítanak – gondolta Kobak. – A nap meg a kisfiú együtt sokkal szebb – tette hozzá. – Ha két dologhasonlít, az érdekesebb együtt, mint külön-külön – szögezte le, és gyorsan elkezdett hasonló dolgokat keresni. Rajzolt egy százlábút:

és egy óriásautóbuszt:

és közben rájött, hogy nagyon érdekes lenne egy százkerékű autóbuszt rajzolni:

Most megint elgondolkozott, hogy miért is érdekes. Mivel nem tudott válaszolni, abbahagyta a gondolkodást, és rajzolnivalót keresett. De nem talált újabb rajzolnivalót, és ezért nap-arcú kislányt rajzolt. Ez rendkívül mulatságos volt.

Igen ám, de nap csak egy van, s neki már három is volt.

Elhatározta: kiradíroz kettőt, és csak egyet hagy. De melyiket radírozza ki? A kislány-napot? Az sírni fog. Vagy a kisiú-napot? Az verekedni fog. Mit lehessen tenni? Sajnos egyiket sem lehet kiradírozni. Igen ám, de Kobaknak csak egy napra volt szüksége. Kiradírozta hát a kislány-napot is, a kisiú-napot is, és rajzolt helyettük egyetlen szem és száj nélküli napot.

Most minden helyes és pontos volt, de unalmas volt az üres nap, és egyáltalán nem volt szép. – Legalább még egyet rajzolok melléje, hogy ne unatkozzon – mondta, és rajzolt még egy üres napot. De képzeljétek – a két üres nap még unalmasabb volt egymás mellett.

– Nem tudnak se nevetni, se játszani – szomorodott el Kobak, és fogta magát, és rajzolt az egyik napnak kisiú-arcot, a másiknak kislány-arcot, és kezét is rajzolt nekik, hogy meg tudják fogni egymás kezét.

És egyáltalán nem törődött többet azzal, hogy tulajdonképpen csak egy nap van az égen. Kobaknak kettő volt, és roppant élvezte, ahogy fogta egymás kezét a két nap.

– Biztos szeretik egymást, és ez a fő! – mondta, és gyorsan lábukat is rajzolt nekik, hogy elszaladhassanak, és megcsókolhassák egymást az igazi nap mögött, ahol nem láthatjuk őket.

LÉGY JÓ!

H. Sienkiewicz nyomán

Messze, az Óperenciás-tengeren is túl, született egy kis hercegnő. Tündérek gyűltek bölcsője fölé. Megcsodálták, majd mindegyik meg akarta ajándékozni valami értékes dologgal.

Az első tündér így szólt:

- Én a szépséget adom neki. Aki ránéz, úgy véli majd, hogy tavaszi virágot lát.
- Én sudár termettel ajándékozom meg – szólt a második.
- Tőlem földbe rejtett aranykincset kap – mondta a harmadik.

A legidősebb tündér így gondolkodott:

– A szépség elhervad. A sudár alak elváltozik. A kincs elfogy. Én örökös ajándékot akarok neki adni. A jóssággal ajándékozom meg. A szív jósa olyan, mint a nap melege: életet ad... Csak a jószág, a szeretet maradandó. Olyan akár a forrás. Minél többet merítesz belőle, annál jobban buzog.

Ekkor lehajolt az alvó gyermekre. Megsimogatta, és ezt suttogta:

- Légy jó!

MINDENNAPI KENYERÜNK

Móra Ferenc

Szegény ember dolgát boldog Isten bírja. Voltunk olyan módban is, hogy a koldus is mákos rétest evett nálunk. Ám járt ránk olyan világ is, hogy még a koldus is nagy úr volt hozzánk képest. Ha kérdeztem, hogy hát ebédre mit eszünk, az volt rá a felelet:

– Háromfélét: kenyeret, haját, belét.

Én bizony jobban szerettem volna, ha csak kétfélét ettünk volna. Kenyérrel szalonnácskát, nem haját meg belét.

– Jaj, gyermekem – simogatta meg édesanyám a fejemet –, szalonna csak ünnepnap jár ilyen szegény helyre. Örülünk, hogy a mindennapi kenyerünket megadja a jó Isten.

Én föl sem értem ésszel, mi azon az örülni való. Annál jobban örültem annak, mikor a jó Isten először felejtette el megadni a mindennapi kenyerünket. Egy hét múlva aztán csak visszakívántam a mindennapi kenyeret.

Éhesen lődörögtem az árokparton, mikor a gazdag Hevérné rám kiáltott az ablakukból:

– Te, fiúcska, szaggass a malackámnak egy kis papsajtfüvet az árokparton!

Szép, kövér levelű papsajtok bodorodtak ott. A levelüket megszedtem a malackának, én magam meg teleraktam a zsebemet szép kerek papsajtocskákkal. Abból lesz nekem jó vacsorácskám.

Gazdag Hevérné nagyon meg volt elégedve a munkámmal. Nagy szelet fehér kenyeret adott napszámba.

Szaladtam is kifelé a kenyérrel, s már az ajtóban beleharaptam. De abban a percben eszembe jutott édesanyám. A falat nem ment le a torkomon.

„Lesz öröm, ha hazaviszem neki” – gondoltam magamban, s belemarkoltam a papsajtba. Most sokkal ízesebb volt, mint azelőtt.

Édesanyám azonban nem örült meg a kenyérnek. Inkább sírva fakadt, s visszaadta az ajándékot.

– Én már megettem a másik karajt – mondtam fülig elvörösödve.

Anyám meg azon erősködött, hogy ő is vacsorázott már.

– Hanem tudod mit? – törülgette meg a szemét. – Eltesszük a kenyeret édesapádnak. Jólesik neki, ha hazajön a szőlőből.

Hanem azt én már nem értem ébren. Hamar elnyomott az álom a dús vacsora után. Csak hajnalban ébredtem föl arra, hogy édesapám ellenkezett édesanyámmal.

– Nem viszem ki a kenyeret. Egyétek meg magatok! Engem ellát odakinn ebéddel az eperfa.

– Minket se kell félteni, apja! – erősködött édesanyám, s beletette a kenyeret a tarisznyába. – Jó az Isten, ma is ád annyit, mint tegnap.

Hát éppen annyit adott. Papsajtocskákat, krumplicskát, de még egy darab sajtocskát is találtunk a láda fenekén. Olyan száraz volt már, hogy a kés nem fogta. Örült is édesanyám nagyon, mert így az egészet nekem adhatta.

– Nekem már nem mén bele ez az öreg fogam, fiacskám.

Még akkor is a sajtot majszoltam, mikor édesapám hazatért a szőlőből. Vígan csóválta meg a tarisznyáját:

– Találd ki, mit hoztam neked!

– Talán fürjecskét? – ugrottam elé lelkesedve.

– Többet ér ez annál, nagyobb ritkaság is – ragyogott a szeme édesapámnak, s kiszedte a tarisznya csücskéből a kincset.

– Nézd, madárlátta kenyér!

Tulajdon az a karaj kenyér volt, amit én adtam az édesanyámnak, az édesanyám meg neki. Hármunknak a mindennapi kenyere.

Akkor tanultam meg igazán, mi a mindennapi kenyér, amiért az Úristenhez imádkozunk.

A CSÚNYA KISLÁNY

Marék Veronika meséje

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ház. Ebben a házban sok gyerek lakott: Ági a mackóval, Öcsi, Marika, Pocak Peti, Andris meg Mióka cica. És lakott itt még valaki: a Csúnya Kislány. Nem szeretett se fészülkődni, se fogat mosni, se mosakodni.

– Minek az? Úgyis csúnya vagyok – mondogatta. Játsszani azonban nagyon szeretett.

A gyerekek egy napon elhatározták, hogy jelmezbált rendeznek. Mindenki lerajzolta, hogy minek fog öltözni. Rajzoltak virágot, labdát, gombát, cicát és lepkét. A Csúnya Kislány – tündért rajzolt!

A gyerekek nagyot nevettek:

– Te akarsz tündér lenni? Hiszen még kislánynak is csúnya vagy!

A Csúnya Kislány elkeseredett. A Csúnya Kislány egy rengeteg erdőbe jutott. Ment, mendegélt. Talált egy törött fácskát. Elővette a zsebkendőjét, és bekötözte a törést. Azután talált egy tócsát, és a tócsában egy katicabogarat. Keresett egy botot, és gyorsan szárazra húzta. Azután talált egy madárfiókát, amelyik kipottyant a fészekből. Felmászott a fára, és visszatette a fiókat a testvérei közé. A Csúnya Kislány lefeküdt a fűbe és szomorúan gondolta:

– Hát rajtam ki fog segíteni? – és sírni kezdett.

Akkor odajött hozzá Misuli, a sün, és így szólt:

– Gyere velem a sünik közé, ott mindenki szeretni fog.

A sünik nagyon megörültek a Csúnya Kislánynak. Hoztak neki virágot, meg gombát, meg szamócát, de a Csúnya Kislány szomorú maradt. Elhatározták, hogy megvigasztalják. Bukfenceztek, felálltak egymás hátára, táncoltak neki, de a Csúnya Kislány nem lett vidámabb.

Akkor Misuli elindult, hogy beszéljen a gyerekekkel. A gyerekek már mindenütt keresték a Csúnya Kislányt. Misuli elmesélte, hogy milyen bánatos és szomorú. A gyerekek mindjárt írtak neki egy hosszú levelet. Misuli pedig futott, futott, és vitte a rengeteg erdőbe. Ez volt a levélben: Kedves Csúnya Kislány! Ne haragudj ránk! Többé nem nevetünk ki, csak gyere vissza, mert nagyon hiányzol. Várunk!

A Csúnya Kislány nagyon megörült, aztán újra elszomorodott.

– Hiszen ma van a jelmezbál! Így nem mehetek el, olyan csúnya vagyok!

– Ha rám hallgatsz, szép leszel – felelte Misuli, és füttyentett egyet.

Akkor jöttek a sünik. Hozták a szappant, a mosdótálat, a törülközőt, a fésűt, a fogkrémet, a poharat és a fogkefét.

– Rajta! – kiáltotta Misuli.

És a Csúnya Kislány nekilátott. Megmosdott, fogat mosott, meg is fésülködött. Aztán megnézte magát a tócsában.

– Nini – kiáltott fel Misuli – hiszen te nem is vagy csúnya!

– Csak egy szép ruha kellene még! – sóhajtott a kislány.

Meghallotta ezt a fa, amelyiken a kislány segített, és így szólt: – Én adok neked a leveleimből ruhát! Madármama virágot hozott, a katica segített öltözködni.

Otthon ezalatt megkezdődött a jelmezbál. Mindenki felöltözött annak, amit lerajzolt.

Akkor bejött hozzájuk egy tündér. Senki sem ismerte meg. Megkérdezték tőle:

– Ki vagy te?

– Évike vagyok. De lerajzolom, hogy ki voltam eddig.

És lerajzolta a Csúnya Kislányt!

Hú, hogy elcsodálkozott mindenki! Aztán nagy-nagy jókedvük kerekedett, és vidáman táncolni kezdtek. Örültek a sünik is, hogy a mesének ilyen jó lett a VÉGE.

TESTVÉRKE

Fehér Klára

Nagymama, képzeld, három piros pontot kaptam ma! Hármat! Egyet magatartásból, mert olyan jól viseltem magamat. Egyet azért, mert nagyon szép őszi leveleket gyűjtöttem a téren, és nagyon szépen felragasztottam. És a harmadikat azért, mert én négy verset is tudtam az ősziről. Apuka azt mondta, ez akkora ünnep, hogy kérhetek valami ajándékot.

Egész nap törtem a fejemet, hogy mit kérjek. Esetleg fagyaltot? De a fagyaltot hamar elnyalom, és nem marad semmi. Egy tűzoltóautót szeretnék, piros létrával és szirénával. Már karácsonyra szerettem volna, de anyuka azt mondta, más nem hiányzik, mint hogy egész nap sivítson a sziréna. Talán egy testvérkét kérnék, mit gondolsz?

Ferinek már három testvére is van. Zsuzsinak is van kettő. Ők azt mondják, hogy a testvérke legalább annyit sivít, mint egy tűzoltóautó, és nehezebb is elhallgattatni.

Most folyton a testvérkén gondolkodom. Ha testvérkém volna, akkor apu nemcsak engem ültetne a térdére, hanem őt is, és anyu nemcsak engem csókolna meg, hanem őt is, és este nemcsak nekem mesélnél, hanem neki is. Én nem vagyok irigy. De tudod, azért...

És a kiságyam mellett volna még egy kiságy. És ha banánt kapnék, azt ketté kellene törni és ha rajzolni akarnék, akkor meglökné az asztalt, és verekedne is.

De amikor egyedül vagyok a szobában, akkor lehetne vele beszélgetni, és amíg kis totyogós volna, én tanítanám játszani, és ráznám neki a csörgőt. És nevetne rám. Ha a kislány volna, olyan jó barátom lenne, mint a Feri, ha kislány lenne, olyan helyes lenne, mint Zsuzsika. És ha malmot, vagy „Ki nevet a végén”-t szeretnék játszani, hát ott lenne, kéznél. És lehet, hogy titkokat is megbeszélhetnék vele. És volna kinek dobni a labdát. És volna otthon is egy gyerek, akit szerethetnék.

Azt hiszem, ráér a tűzoltóautó. Inkább testvérkét szeretnék.

AZ IRIGY TESTVÉR

Magyar népmese

Volt egyszer egy szegény ember. Nagyon sok gyermeke volt, a számukat is alig tudta. Azzal kereste a kenyerét, hogy eljárt halászni.

Egyszer a folyóból valami karikát húzott ki. Nézegette, mondogatta, jó lesz a gyerekeknek játszani.

Amint a gyerekek játszadoztak a karikával, az mindig fényesebb lett. A szegény halász belegöngyölte egy ruhába, és felment vele a királyhoz. A kapunál az őrök nem akarták beereszteni, de amikor megmondta, hogy ajándékot hozott a királynak, mégis beengedték.

A király megkérdezte tőle, honnan való az aranykarika.

Megmondta, mire a király megparancsolta a szolgáinak, hogy adjanak a halásznak annyi ezüstöt, amennyit csak el tud vinni.

A szegény ember hétrét görnyedt, annyi kinccsel ment hazafelé. Otthon átküldte az egyik fiát a gazdag bátyjához, hogy kérje el a mérőt.

Azt mondja a kapzsi rokon:

– Ugyan minek nektek a mérő, amikor még kenyeretek sincs!

A gyerek nem szólt semmit. A rokon erre a mérőt belül bekente szurokkal, és úgy adta oda a fiúnak.

Mikor a pénzt megmérték, nem vették észre, hogy egy ezüstpénz az oldalához ragadt.

Visszavitte a gyerek a mérőt. Az idősebb testvér rögtön megtalálta az odaragadt ezüstpénzt, s mindjárt tudta, mit mért benne az öccse.

Nyomban szaladt hozzá, és faggatni kezdte, hol szerezte azt a rengeteg pénzt.

Gondolta a szegény ember, megtréfálja zsugori testvérét, aki mindig gőgös és szívtelen volt hozzá. Azt mondta, macskát vitt a királynak, mert annyi a palotában az egér, hogy a király fülét is rágják. Több se kellett a zsugori testvérnek:

– Akkor mi is viszünk neki!

Hazament, megtanakodta a feleségével a dolgot, aztán minden vagyonukat pénzzé tették, és macskákat vettek rajta.

A palota kapujában őket is megállították a katonák, de végül mégiscsak beengedték.

Amikor a király elé kerültek, meg sem mondták, mi járatban vannak, gyorsan kioldozták a zsákokat, és kiengedték belőlük a kiéhezett, dühös macskákat. Azok meg neki a királynak. Harapták, karmolták, ahol érték. A testőrök alig tudták kikergetni, agyonverni a sok megdühödött macskát.

Akkor aztán elővették a zsugori rokont. Jól elverték és kizavarták a palotából.

DÉR-DÚR IKERORSZÁGBAN

Páskándi Géza

Volt egyszer, hol nem volt, miért is ne lett volna, volt egyszer egy ország, ahol csupa ikrek éltek, vagyishogy minden gyermek iker volt.

Az egyik ikerpárt úgy hívták, hogy Ici-Pici, a másikat meg Ugra-Bugra, a harmadikat Rontom-Bontom, a negyediket én már nem is tudom, csak arra emlékszem, hogy az én ikerhősömet hogy hívták.

Úgy hívták, hogy Dér-Dúr.

Mondtam már, hogy Ikerországban az ikrek szerették egymást, jól megfértek, sohase is veszekedtek. Hanem Dér-Dúr annál inkább: naponta csatoráltak, patvarkodtak meg pöröltek egymás között, persze dérral-dúrral.

– Én vagyok Dér! – makacskodott az egyik.

– Nem, te Dúr vagy! – ellenkezett a másik.

Ezeken aztán addig-addig civakodtak, veszekedtek, amíg hajba nem kaptak.

Mikor már maguk is megunták a sok torzsalkodást, az egyik iker azt mondta a párjának:

– Tudod mit? Dobjunk fel egy lyukas rézgarast... fej, vagy írás. Aki nyer, nevet választ.

Ebben megegyeztek, s a pénzt azon nyomban föl is dobták. Az első iker győzött.

– Én vagyok Dér.

– Jó – mondta a másik –, én meg Dúr leszek.

Ettől kezdve így éltek hát, külön-külön: nem volt már Dér-Dúr, csak Dér külön, és Dúr külön.

Igen ám, de egy szép napon azt mondja Dér:

– Én elmegyek világgá.

– Én is! – vágja rá Dúr.

– De nem velem, hanem külön, megélek én nélküled is... – így Dér.

– Én se vagyok rosszabb nálad, én is magam útját járom – válaszolt Dúr, és el is indultak, ki-ki a saját útján, világgá, szerencsét próbálni.

Dér először Napország határához érkezett.

A Nap-határőrök sugárlándzsáikkal megállították.

– Ki vagy, mi vagy?

– Jó ember – mondta Dér.

– Jó ember, jó ember, ezt mindenki mondhatja, de hogy hívnak?

– Dér a becsületes nevem.

A napországbeliek tüzes haragra gerjedtek.

– Na, éppen te hiányzol! Szedd a lábad, amíg jól megy dolgod. Napországba dér nem teszi lábát! – És elkergették.

Hanem ezzel egy időben hogy járt Dúr barátunk? Fazékország határán őt is megállították.

– Ki vagy, mi vagy?

– Dúr vagyok.

– Ne tréfálg – nevetettek csörömpölve a fazékországbeliek –, ezek szerint te muzikus vagy, ez pedig Fazékország, ha nem tudnád, itt zenére, zenészre semmi szükség. Császáruk, a nagy Csirimp-Csörömp, nem kedveli a muzsikát.

És szépen kitették Dúr szűrét.

Dér eközben, nevét elhallgatva, nagy nehezen bejutott Nyárországba. Ott éldegélt boldogacskán a gyönyörű gyümölcsfák között, amíg egyszer, egyik reggel nagy zenebonóra nem ébredt.

– Lefagytak a gyümölcseink! Megcsípte a dér! Ilyen még nem történt. Ezt valami rosszféle idegen tehette!

Összeült a nagy Kosár palotában a Nyári Vének Agg Tanácsa, és addig-addig tanakodtak, amíg kisütötte, hogy ilyen átkot fejükre csak valami más tájról jött jöttment hozhatott.

Dér barátunk pedig arra ébredt, hogy a Nyárhadsereg katonái almagolyóbisokkal, tökbombákkal és körtegránátokkal felszerelve zörgetnek be hozzá.

– Te hoztad a deret! – kiáltotta az egyik.

– Én nem, kérem. Az igaz, hogy Dérnek hívnak... – hebegte Dér ijedten.

– Aha – harsogták a katonák, és tökbombákkal, almagolyóbisokkal meg körtegránátokkal kezdték hajigálni.

Az meg, szegény, ahogy csak a lába bírta, elinált Nyárországból.

Aki azt hinné, hogy Dúr jobban járt, nem hiszi jól. Ő is csak bejutott valahogy Sertésországba. Persze ez nem volt olyan tündöklő és szép, mint Nyárország, mert csupa pocsolya és vályú az egész, a levegőben pedig almaillat helyett moslékszag terjengett, de mert a disznók szívesen fogadták Dúrt, mégis elég jól érezte magát.

Történt azonban egyszer, hogy Sertésországban népszámlálást tartottak. Jött egy pápaszemes disznó, és Dúrnak be kellett diktálni a nevét.

– Dúr – mondta Dúr, mint ahogy igaz is volt.

– Hogy mondta? – hökkent meg a pápaszemes disznó.

– Dúr... Dúr... – ismételte meg Dúr saját nevét, hogy az jobban megértse.

Hanem a pápaszemes disznó erre pulykavörös lett, és úgy üvöltött, mint a sakál, agyarát pedig ordasként csattogtatta.

– Mi?! Gúnyolódni mersz a mi szép disznónyelvünkkel?

Dúr csak most tudta meg, hogy a disznók nyelvét durrogásnak hívják.

De már késő volt, mert úgy, ahogy jött, már kívül is találta magát Sertésország határán.

Eleinte elhagyatottan sírdogált egy vadalmazfa alatt, aztán arra gondolt, hogy mindenütt jó, de legjobb otthon, és elindult lógó orral hazafelé, Ikerországba.

Ikerország határán kit lát, kit nem lát: Dér ácsorog ott, ugyanúgy kisírt szemmel, mint ő az imént.

– Hát hogy volt? – kérdezték egymástól.

– Rossz volt – válaszolták mindketten.

Csendesen bandukoltak édesanyjuk háza felé. Egyszer csak Dér megáll, és azt mondja:

– Tudod mit? Legyünk ismét Dér-Dúr, éljünk mint jó testvérek, együtt.

Attól kezdve boldogacskán éltek, közös nevükkel senki sem bánthatta őket.

Dér-Dúr pedig ma is élnek, szorgalmasak, vidámak, dolgosak, dérrrel-dúrral nem civakodnak, házukban van dínomdánom, hejehuja, erős kedv.

BETLEHEMI KIRÁLYOK

József Attila

Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk!
Három király mi vagyunk.
Lángos csillag állt felettünk,
gyalog jöttünk, mert siettünk,
kis juhocska mondta – biztos
itt lakik a Jézus Krisztus.
Menyhárt király a nevem.
Segíts, édes Istenem!

Istenfia, jónapot, jónapot!
Nem vagyunk mi vén papok.
Úgy hallottuk, megszülettél,
szegények királya lettél.
Benéztünk hát kicsit hozzád,
üdvösségünk, égi ország!
Gáspár volnék, afféle
földi király személye.

Adjonisten, Megváltó, Megváltó!
Jöttünk meleg országból,
Főtt kolbászunk mind elfogyott,
fényes csizmánk is megrogyott,
hoztunk aranyat hat marékkal,
tömjént egész vasfazékkal.
Én vagyok a Boldizsár,
aki szerecseny király.

Irul–pirul Mária, Mária,
boldogságos kis mama.
Hulló könnyen záporán át
alig látja Jézuskáját.
A sok pásztor mind muzsikál.
Meg is kéne szoptatni már.
Kedves három királyok,
Jóéjszakát kívánok!

MELYIKET A KILENC KÖZÜL?

Jókai Mór

Élt egyszer egy szegény csizmadia a nagy Pest városában, aki semmiképpen sem tudott a mesterségéből meggazdagodni.

Azért nem tudott tudniillik semmi gazdagságra jutni János mester, mert az Isten olyan különösen megáldotta, hogy minden esztendőben született neki egy gyermeke.

– Oh, én uram Istenem! – sóhajtozék gyakran János mester minden újabb számnál: amint lőn hat, lőn hét, lőn nyolc.

Egyszer aztán eljőve a kilencedik; s aztán az asszony meghalt, és János mester egyedül marad a kilenc gyermekkel a világon.

Mikor cipőt kellett szabni, egyszerre kilenc cipő! Mikor kenyeret kellett szelni, egyszerre kilenc karéj! Mikor ágyat kellett vetni, egyszerre az ajtótól az ablakig az egész szoba ágy, tömve, dugva, apróbb, nagyobb, szöske, barna fejekkel.

Egy karácsony estén János mester későn tért haza a nagy szaladgálásból, kevés pénzecskét szedett be; ami ismét mesterségéhez, meg a napi szükségek fedezéséhez kellett.

– No gyerekek: egy, kettő, három, négy, mind itt vagytok? Tudjátok-e azt, hogy ma van karácsony estéje? Ünnepe ám ez. Nagyon öröndetes ünnep. Ma este nem dolgozunk semmit, hanem örülünk valamennyien.

A gyerekek úgy örültek annak, hogy ma örülni kell, majd felvetették vele a házat.

– Megálljatok csak, hát még ha megtanítalak benneteket arra a szép énekre, amit én tudok. Erre a napra tartogattam, karácsonyi ajándéknak! Majd én előbb eléneklek: ti pedig majd aztán utánam.

„Krisztus urunknak áldott születésén...”

A nagyobb fiúk és leánykák első hallásra megtanulták a dallamot, több baj volt a kisebbekkel, azok mindig félrevitték a dalt. A kilenc egyszerre vékonyan zengedezé azt a szép dalt, amit maguk az angyalok énekeltek azon az emlékezetes éjszakán.

Bizonyára a gyermekek énekének örülnek odafenn a mennyben. Hanem annál kevésbé örülnek odafenn az első emeleten. Ott egy gazdag úr lakik, egymaga kilenc szobában.

Ennek sem felesége, sem gyermeke, annyi pénze van, hogy maga sem tudja, mennyi.

Ez a gazdag úr éppen nyolcadik szobájában ült azon az este, és gondolkozott, hogy miért nincs az ételnek íze? Miért nincs a ruganyos ágyban csendes álom?

Amidőn János mester földszinti szobájából elkezdett elébb lassan, aztán mindig erősebben hangzani fel hozzá ama vidámságra ösztönző ének.

Eleinte nem akart rá ügyelni, hanem amikor már tizedszer is újra kezdték, nem állhatta tovább a dolgot. Összemorzsolta kialudt szivarját, s lement maga hálókabátban a csizmadia szállására.

– Kend János mester, a csizmadia, ugye? – kérdezte tőle a gazdag úr.

– Igenis szolgálatjára, nagyságos uram: parancsol egy pár fénymázás topánkát?

– Nem azért jöttem. De sok gyermeke van kendnek.

– Van biz, nagyságos uram, kicsiny is, nagy is. Sok száj, mikor evésre kerül a dolog.

– Még több száj, mikor énekelnek. Hallja kend János mester: én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet a gyermekei közül, és azt fiammá fogadom, felneveltetem, úr lesz belőle.

János mester szörnyű szemeket meresztett erre a mondásra, egy gyermeket úrrá tenni! Persze, hogy odaadja!

– No, válasszon kend közülük hamar egyet!

János mester hozzáfogott a választáshoz:

– Ez a Sándorka. No, ezt nem adom. Ez jól tanul; ebből papnak kell lenni; ez leány, leány nem kell a nagyságos úrnak; a Ferencke: ez már segít nekem a mesterségbe, enélkül nem lehetek el; a Jánoska: lám, lám, ez meg a nevemre van keresztelve, nem adhatom oda; a kis Józsi ez meg egészen az anyja formája, mintha csak őtet látnám, ez ne lenne többet a háznál? No most megint leány következik, aztán itt van a Palika. Ez volt az anyjának a legkedvesebbje, oh, szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha ezt idegennek adnám; no ez a kettő meg még nagyon kicsiny, mit csinálna velök a nagyságos úr?

Úgy járt, hogy már a végére ért, mégsem tudott választani. Azután alulról kezdte felfelé, de csak az lett akkor is a vége, hogy ő bizony nem tudja, melyiket adja oda, mert ő valamennyit szereti.

– No porontyok! Válasszatok magatok; melyiketek akar elmenni, nagy úr lenni!

A gyerekek mind az apjuk háta mögé húzódtak.

János mester nem állhatta tovább, odaborult közéjük, átnyalábolta valamennyit, s elkezdett a fejükre sírni, azok pedig vele együtt.

– Nem lehet nagyságom uram, nem lehet. Kérjen tőlem akármit a világon, de egyik gyermekemet sem adhatom senkinek, ha már az Úristen nekem adta őket.

A gazdag úr azt mondta rá, hogy legalább annyit tegyen meg a kedvéért, hogy ne énekeljen többet gyermekeivel ide alatt, s fogadjon el tőle ezer pengőt ezért az áldozatért.

János mester soha még csak kimondva sem hallotta ezt a szót: „ezer pengő”, és most a markába nyomták. A nagyságos úr megint felment a szobájába unatkozni. János mester pedig nagyot bámult azon az ismeretlen alakú ezerpengős bankón, és elhallgatott.

Hallgatott az apróság is. Nem volt szabad énekelni: a nagy úr odafenn meghallja.

Maga János mester gorombán kergette el magától azt a kis porontyot, aki feleségének kedvence volt, amikor odament hozzá, s arra kérte, hogy tanítsa meg őt újra a szép énekekre, mert már elfelejtette.

– Nem szabad énekelni. Aztán leült és szabdalt, míg egyszer azon vette észre magát, hogy maga is elkezdi dúdolni: „Krisztus urunknak áldott születésén”.

Először a szájára ütött, hanem aztán megharagudott, nagyot ütött a tőkére, kirúgta maga alól a széket, és kivette az ezerpengőt, s futott fel az emeletre a nagyságos úrhoz.

– Nagyságos jó uram! Instállom alássan, vegye vissza a pénzt, hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik; mert az többet ér ezer pengőnél.

Azzal letette az asztalra a bankót, s nyargalt vissza az övéihez, sorba csókolta valamennyit, közéjük ült alacsony székére, s rákezdtek tiszta szívből újra:

„Krisztus urunknak áldott születésén”.

S olyan–olyan jókedvük volt, mintha övék volna az a nagy ház! Akié pedig volt az a nagy ház, nagy egyedül járt kilenc szobáján keresztül, s gondolkozott magában, hogy vajon mi örülni valót talál más ember ebben a nagy unalmas világban.

A KIS HERCEG (részlet)

Saint-Exupéry

A kis herceg elment, hogy újra megnézze a rózsákat.

– Egyáltalán nem vagytok hasonlók a rózsámhoz – mondta nekik. – Ti még nem vagytok semmi. Nem szelídített meg benneteket senki, és ti sem szelídítettetek meg senkit. Olyanok vagytok, mint a rókám volt. Ugyanolyan közönséges róka volt, mint a többi száz – meg százezer. De én a barátommá tettem, és most már egyetlen az egész világon.

A rózsák csak feszengtek, ő pedig folytatta:

– Szépek vagytok, de üresek. Nem lehet meghalni értetek. Persze egy akármilyen járókelő az én rózsámra is azt mondhatná, hogy ugyanolyan, mint ti. Holott az igazság, hogy ő egymaga többet ér, mint ti valamennyien, mert ő az, akit öntözgettem. Mert ő az, akire burát tettem. Mert ő az, akit szélforgó mögött óvtam. Mert róla öldöstem le a hernyókat (kivéve azt a kettő-hármat, a lepkék miatt). Mert őt hallottam panaszkodni meg dicsekedni, sőt néha hallgatni is. Mert ő az én rózsám.

Azzal visszament a rókához.

– Isten veled! – mondta.

– Isten veled! – mondta a róka. – Tessék, itt a titkom. Nagyon egyszerű: jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.

– Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan – ismételte a kis herceg, hogy jól az emlékezetébe vesse.

– Az idő, amit a rózsádra vesztegettel: az teszi olyan fontossá a rózsádat.

– Az idő, amit a rózsámra vesztegettem... – ismételte a kis herceg, hogy jól az emlékezetébe vesse.

– Az emberek elfelejtették ezt az igazságot – mondta a róka. – Nekem azonban nem szabad elfelejtenem. Te egyszer s mindenkorra felelős lettél azért, amit megszelídítettél. Felelős vagy a rózsáért...

– Felelős vagyok a rózsámért – ismételte a kis herceg, hogy jól az emlékezetébe vesse.

PINOKKIÓ (részlet)

Carlo Collodi

...Alig verte el az éhét, Pinokkió máris morogni és nyafogni kezdett. Új lábat akart magának.

Dzsepettó azonban megbüntette a komizságáért: fél napon át hagyta, hadd siránkozzék, hadd jajgasson.

– Minek csinálnék új lábat neked? – mondta. – Hogy megint elszökjél hazulról?

– Dehogyan szököm – szipogta Pinokkió. – Ígérem, hogy iskolába fogok járni, és tisztességesen viselkedem!

– Minden gyerek ezt hajtogatja, ha akar valamit.

– De én nem vagyok olyan, mint a többiek. Én valamennyinél jobb vagyok, és mindig a színtiszta igazságot mondom. Ígérem, papa, hogy tanulok valami mesterséget; támaszod és vigaszod leszek öreg napjaidra!

Dzsepettó fölöttébb zord képet vágott, de közben csupa könny volt a szeme, amiért ilyen szánalmas állapotban látja kedves csemetéjét. Nem is szólt többet, fogta a szerszámait, keresett két száraz ágat, és szorgosan munkához látott.

Egy óra sem telt bele, kész volt a két láb: két karcsú, nyurga, csupa ideg láb, nincs az a művész, aki szebbet bírt volna faragni.

Akkor aztán így szólt:

– Csukd be a szemedet, és aludjál szépen!

Pinokkió lehunyta a szemét, és úgy tett, mintha aludnék. Dzsepettó egy kis enyvot olvasztott egy tojáshéjban, azzal ragasztotta oda a két lábát a helyére. Mégpedig olyan ügyesen, hogy halvány vonalka se látszott a ragasztásnál.

A bábu, mihelyt észrevette, hogy új lába van, elkezdett táncolni, bucskázni, cigánykerekekezni, mintha megbolondult volna örömeiben.

– Hogy megháláljam a hozzám való jószágodat – mondta a gazdájának –, most mindjárt iskolába akarok menni.

- Derék gyerek vagy!
- Hanem ahhoz valami ruha is kellene.

Csakhogz Dzsepettő szegény volt, mint a templom egere, nem volt árva fityingje sem, amiből ruhát vehetett volna a bábunak. Csinált hát neki ruhát tarka papírosból, cipőt fakéregből, sapkát kenyérbélből.

Pinokkió nyomban odaszaladt a mosdótálhoz, annak a vizében nézegette magát. Tetszett neki a tükörképe, mert páváskodva kijelentette:

- Meg kell adni, úribb képem már nem is lehetne.
- Nem a ruha teszi ám az embert – mondta Dzsepettő –, hanem a tiszta ruha.

– Az lehet – felelte Pinokkió. – De valami még mindig hiányzik hozzá, hogy iskolába mehessek. Mégpedig a legfontosabb.

- Ugyan mi?
- Hát az ábécéskönyv.
- Igazad van. De hogyan szerezzünk?
- Mi sem egyszerűbb. Az ember bemegy a könyvesboltba, és vesz.
- És a pénzt honnét veszi hozzá?
- Nekem nincs.
- Nekem sincs – mondta a jó öreg szomorúan.

Erre elszomorodott Pinokkió is, bármilyen vidám fickó volt egyébként, mert az ínséget, ha igazi ínség, a gyerek is megérti.

– Várjunk csak! – kiáltott föl hirtelen Dzsepettő, és talpra ugrott. Belebújt az ócska zekéjébe, és kiszaladt a házból.

Nemsokára visszajött, hozta nagy örömmel csemetéjének az ábécéskönyvet, a zekéje azonban nem volt sehol. Úgy jött meg, ingujjban, pedig odakint szitált a hó.

- Hol a zekéd, pap? – kérdezte Pinokkió.
- Eladtam.
- Miért?
- Nagyon melegem volt benne.

Pinokkió nyomban megértette a dolgot. Hálásan az öreg nyakába ugrott, és összevissza csókolta.

AZ EGYETLEN TÜNDÉR (részletek)

Hárs László

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, aki arra vágyott, hogy találkozzék egy igazi tündérral.

Egyre csak járta a réteket, s ha virágot lelt, belekukkantott a kelyhébe, mert köztudomású, hogy abban laknak az igazi tündérek. Virágot lelt is sokat, de tündért, egyet sem.

Egyre róttá az erdőt, mezőt holdvilágos estéken, mert mindenki tudja, hogy olyankor a tündérek a harmatos fűvön táncolnak, s gyönyörűségesen énekelnek. De a harmatos fűvön csak szentjánosbogárkák járták villanó táncukat, és nem énekelt ott már, csak a könnyű szellő.

Ezen úgy elbúsulta magát az ember, hogy nem járt többé erdőn-mezőn, csak a városi utcákat róttá, s lesütötte a szemét búbánatában. Végül ez lett a szerencséje, ez a búbánat, mert jártában-keltében összetalálkozott Jutkával. Jutka egészen pirinyó kislány volt. De azért nagy bátran fel-feltekintett, mindig a magasba. Így találkozott a tekintetük. S annak a tündérkereső embernek szinte elállott a szívverése. Jutka aranybarna szemében ugyanis pirinyó kis tündér üldögélt.

Az ember örömeiben elmosolyodott, s ugyanakkor elmosolyodott Jutka is. Megkérdezte tőle:

– Minek örülsz, te kislány?

– Én annak örülök – felelte ő –, hogy a szemedben egy kis tündért pillantottam meg.

Az ember azt mondta erre, hogy butaság! Az ő szemében nincs semmiféle tündér, nem is volt soha. Jutka csak a saját tündérének a tükörcépét látja az ő szemében. De a kislány nagyot nevetett és azt mondta:

– Hiszen tudni való, hogy csak egy tündér van. Nincs több, csak egyetlenegy tündér!

– Hát, ha nincs több, akkor vigyázzunk, hogy el ne veszítsük ezt az egyetlenegyet – mondta az ember.

Azzal kézen fogta a kislányt és így indultak el. Látták egymás szemében a tündért, az egyetlen tündért.

Bizonyára ott csücsül a te szemedben is. Ezért hát hasztalan keresnéd virágkelyhekben vagy holdsütötte tisztások harmatos fűvén. De ha a legszebb tükörbe, mások tükröző szemébe nézel, megláthatod te is az igazi, az egyetlen tündért.

A FARKAS ÉS A HÁZ

Szántai János

Volt egyszer egy öreg farkas. Sötét erdő mélyén élt. Hatalmas volt és magányos. Minden állat kerülte. Nem szerették, mert félték tőle. A farkasnak ez nagyon, de nagyon fájt. Hiszen nem hajszolta őket hatra–vakra, épp csak annyit falt fel közülük, hogy éhségét elverje. És mégis.

Olyan egyedül volt, hogy lassan beszélni is elfelejtett.

Egyszer aztán, midőn lázas szemekkel ténfergett az éji erdő mélyén, halvány fényt pillantott meg. Arrafelé vette az útját, és nemsokára egy rozoga házhoz ért.

– Hrrr... – horkantott –... emberek. Furcsa fajzat. Amíg irtottam a jószágaikat, üldöztek árkon-bokron át. Mióta elkerülöm őket, már azt hirdetik, hogy farkas csak a mesékben van. Szerintük én nem is létezem. Ha az állatok nem félnének tőlem, lassan elhinném, amit az emberek mondanak. Ó, jaj!

– Ó, farkas, ne jajongj!

A farkas felkapta a fejét:

– Ki beszél?

– Én. – A ház volt. – Nem szeretném, ha búslakodnál. Könnyen sírok, olyankor beázom, és az emberek haragusznak rám. Különben nem értem, miért szomorkodsz. Kevés ilyen szép farkast láttam életemben, pedig láttam eleget, nekem elhiheted. Emlékszem...

És mesélni kezdett. Mesélt, mesélt halkan, szép szavakkal simogatva a farkast. Szavai nyomán a farkasban olyan dolgok kezdtek mocorogni, melyekről azt hitte, rég meghaltak benne. Sírni kezdett, aztán váratlanul elnevette magát, kacagott, kacagott, majd elénekelt néhány régi dalt, persze halkan, nehogy felébressze a ház gyomrát. És miközben énekelt, érezte, hogy valami egészen csodálatos dolog történik vele.

– Szeretlek! – suttogta.

És a ház megértette a farkast.

– Én is szeretlek! – És azután csak hallgattak, és nézték egymást.

Hajnalodott.

A ház szerette volna, ha a farkas elmegy, mert féltette az emberek haragjától. De nem volt ereje elküldeni őt.

A farkas szeretett volna elmenni, mert félt az emberek haragjától. De nem volt ereje otthagyni a házat.

A felkelő nap sugarai megcsillantak ezüstös sörényén.

Mikor az emberek észrevéve a hatalmas bestiát kaszát–kapát ragadtak, s rárohantak, a meglepetéstől szinte földbe gyökerezett a lábuk. A farkas kővé változott. Senki és semmi nem bánthatta többé.

Azóta ott áll, és nézi a házat. A ház meg visszanez rá.

A könyvet írta:
Bartha Márta

Lektorálta:
Bak Márta, tanító
Dr. Czire Szabolcs, egyetemi docens
Dr. Fóris-Ferenczi Rita, egyetemi docens

Szerkesztette:
Vörös Alpár
Andrási Benedek

Korrektúra:
Dr. Fóris-Ferenczi Rita
Andrási Benedek

Illusztrációk:
Szikszai Ernő

Grafikai szerkesztés:
Dávid Tünde

RELIGIE Cultul unitarian - manual pentru clasa I (limba maghiară)

ISBN 978-606-31-0624-8

9 786063 106248